

ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2
โรงเรียนอนุบาลราชินีบุลด เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวนภาพรณัฏฐ์ อันทะผลา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๕๑.๖๘๐๔๔
๒.๖๐๐
๖.๘

ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2
โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวนภาพรณั์ อันทะผลา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2547

h ๒๕๔๗

๗๘๓.๖. ๒๕๔๘

นภาพรณ อ้นทะผลา. (2547). ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดนักเรียนชั้น
อนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ : อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อ
ทักษะการพูดนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 16 คนซึ่งได้รับ
การสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ระยะเวลาการทดลอง
ทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ แบบแผนการทดลองคือ Randomized Control Group Pretest-Posttest
Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบประเมินทักษะการพูด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้
การทดสอบของวิลคอกชันและการทดสอบของแมน-วิทนี

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีทักษะในการพูดมากขึ้นหลังจากการได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีทักษะในการพูดมากขึ้นหลังจากการไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่
ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF STORY TALE ACTIVITIES ON SPOKEN SKILL
KINDERGARTEN II STUDENTS OF RAJANIBUL KINDERGARTEN
SCHOOL IN KHET WANGTHONGLANG , BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
MISS NAPAPORN ANTAPHLA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Educational psychology
at Srinakharinwirot University
October 2004

Napaporn Antaphla. (2004). *The Effect of Story Tale Activities on Spoken Skills*

Kindergarten II Students of Rajanibul Kindergarten School in Khet

Wangthonglang, Bangkok. Master's Project, M.Ed. (Educational Psychology).

Bangkok. Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor :

Lect. Wilailuck Pongsopar.

The purpose of this experimental research was to study the effect of story tale on spoken skill kindergarten II students of Rajanibul School, in Khet Wangthonglang, Bangkok . The 16 samples were randomly from students whose spoken skill were low. Then they were divided into two groups , an experimental group and control group was consisted of 8 students. The study was experimented in 6 weeks. The Randomized Control Group Pretest-Posttest Design was applied in this study. The instrument were the story tale activities and the spoken skill inventory questionnaire. The data was analyzed by the Wilcoxon's Match Pairs Signed Ranks Test and the Mann-Whitney U-Test.

The result were as follows :

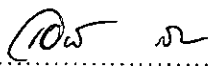
1. The effect of story tale activities on spoken skill early students in speaking was significantly more than before the experiment at .01 level
2. The effect of story tale activities on spoken skill early students in speaking was not exposed to the effect was significantly more than before the experiment at .05 level
3. The effect of story tale activities on spoken skill early students in speaking was significantly more than the other students that was not exposed to the effect of the speaking ability at .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
สารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

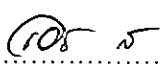

.....
(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

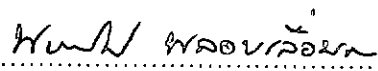
ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวย์ณี กรีทอง)

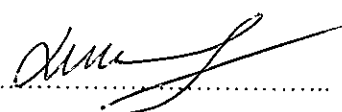
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวย์ณี กรีทอง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. कमเพชร จัตุรสุกุล)
วันที่ 20 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2567

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยคามอนุเคราะห์ช่วยเหลือ และการให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวรณี กริทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการในการสอบปากเปล่า สารนิพนธ์ซึ่งทุกคนได้ให้ความกรุณาชี้แนะแนวทางการตรวจแก้ไขเสนอแนะจนสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิตา แส่นคำเครือ และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ให้ความรู้และประสบการณ์ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างมากแก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้อย่างถูกต้อง สมบูรณ์

ขอขอบคุณ คุณพูลฤทธิ์ ปราณีประชาชน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลราชบุรี ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล และคณะครูทุกท่านที่ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณครูอรศรี สารากรบริรักษ์ ที่ให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือในการจัดหาหนังสือนิทานเพื่อใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบใจนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ให้ความร่วมมือในการทำแบบประเมินเป็นอย่างดี ทำให้ได้ข้อมูลซึ่งมีส่วนช่วยในการจัดทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนๆ นิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ วันจันทร์ – พฤษหัตติ สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา 2545 ที่กรุณาช่วยเหลือ สนับสนุน และให้กำลังใจที่ดีแก่ผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้คุณพ่อ คุณแม่ คุณยาย และน้องๆ ซึ่งคอยให้กำลังใจ ให้การดูแล สนับสนุน เป็นแรงบันดาลใจ จึงทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

นภาพรณ อันทะผลา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	6
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่านิทาน.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด.....	18
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	29
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	37
บทย่อ.....	37
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	37
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	37
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	38
การดำเนินการทดลอง.....	38
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า.....	39

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
(5)ต่อ อภิปรายผลข้อเสนอแนะ.....	39
ข้อเสนอแนะ.....	43
บรรณานุกรม.....	45
ภาคผนวก.....	49
ภาคผนวก ก.....	50
ภาคผนวก ข.....	54
ภาคผนวก ค.....	113
ภาคผนวก ง.....	117
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	119

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design.....	32
2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน.....	35
3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังไม่ได้รับการกิจกรรมการเล่านิทาน.....	35
4 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน.....	36
5 แสดงคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลัง ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน.....	114
6 แสดงคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน.....	115
7 แสดงผลต่างของทักษะการพูดก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน.....	116
8 แสดงค่าความยากง่ายค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะการพูด.....	118

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นจึงควรได้รับการพัฒนาครบถ้วนทั้งด้านการอบรมเลี้ยงดู การเอาใจใส่ ความอบอุ่น โดยเฉพาะปฐมวัยเป็นวัยที่เริ่มต้นของชีวิตมนุษย์นับว่าเป็นช่วงที่สำคัญที่สุด เพราะพัฒนาการทุกด้านเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วต่อเนื่องกันและเป็นพื้นฐานในการวางรากฐานของการพัฒนาการทุกด้าน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2523 : บทนำ) ทักษะทางการสื่อสารเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์การสื่อสารที่ผิดพลาดอาจทำให้เสียหายทั้งส่วนตัวสังคมและประเทศชาติ ھرรรษา นิลวิเชียร. 2535 : 7) เครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์นั้นได้แก่ภาษาซึ่งต้องอาศัยทักษะทางการพูด การฟัง ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่านและการเขียนในการติดต่อทำความเข้าใจกับผู้อื่นและทำให้ผู้อื่นเข้าใจตนได้ (จินตนา สุทธิจินดา. 2532 : 2)

ทักษะการพูด สามารถส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีในช่วงปฐมวัย ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเติบโตในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านภาษาเรียกได้ว่า เป็นวัยทองของภาษา เพราะระยะนี้พัฒนาการด้านภาษาเจริญขึ้นอย่างมาก (วรรณภา หารชุมพล.2530 :1-2) ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมอย่างเพียงพอจะทำให้การเรียนรู้ของเด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว แต่มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาจากที่บ้านและโรงเรียนไม่มากเท่าที่ควรเป็นผลให้เด็กขาดประสบการณ์ทางภาษา (ทิศนา แหมมณี . 2545:137) ประสบการณ์ทางภาษาที่จัดให้กับเด็กยังไม่ได้ผลดีนักเพราะการสอนยังไม่ถูกวิธีและไม่โน้มน้าวให้เห็นความสำคัญของภาษา (กาญจนา สุวรรณธาร. 2539:37) พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีความเจริญงอกงามเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องกัน (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2521 : 96 – 98) โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านการพูดและการฟังซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของการอ่าน การเขียนและการติดต่อสื่อสาร การเปิดโอกาสให้เด็กฝึกพูด การฟังอย่างเหมาะสม จะเป็นพื้นฐานของความสามารถด้านการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปดังเช่น เด็กที่มีความพร้อมในการพูดและการออกเสียง การผูกประโยคซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โฮดาเวย์ (Raines and Canady. 1990 : 224 ; Citing Holidaway. n.d.) เด็กที่มาจากบ้านที่มีสิ่งแวดล้อมด้วยตัวหนังสือ พ่อแม่อ่านหนังสือให้ฟังเด็กจะอ่านออกด้วยตัวเองและมีทักษะในด้านการพูดที่ดีด้วยและเต็มศักยภาพของเด็กแต่ละบุคคล

การจัดกิจกรรมทางภาษาแก่เด็กครูจะต้องมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ หลักการสอนตลอดจนเลือกใช้กิจกรรมเพื่อให้เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของเด็ก เนื่องจากเด็กทุกคนมีความสามารถอยู่ภายในเมื่อได้รับสิ่งเร้าและการเสริมแรงจากบุคคลใกล้ชิด ด้วยกิจกรรมและวิธีการที่เหมาะสมก็จะแสดงความสามารถนั้นออกมา (วาสิ ปรงสิงห์. 2524 : 17 ; อ้างอิงจาก Froebel. n.d.) การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงพฤติกรรม ที่เป็นการพูดและการกระทำ ออกมาให้มากที่สุด จะส่งผลต่ออัตราการเรียนรู้ถึง 90% (ปาเพ็ญการพานิชย์. 2539 : 70 ; อ้างอิงจาก พรณี บุญประกอบ. 2535 : 63) และสิ่งเร้าที่มีประโยชน์ต่อภาษาพูดของเด็กคือ การเปิดโอกาสให้เด็กพูดถึงสิ่งที่ชอบหรือสนใจด้วยคำพูดของตัวเอง (Stewig.1995 : 145 ; Citing Preece. 1991 : 71)

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูสอนอนุบาลเป็นระยะเวลา 6 ปี ได้สังเกตเด็กอนุบาลพบว่า ในขณะที่ทำกิจกรรมเด็กไม่ค่อยมีทักษะการพูดภาษาไทย โดยเฉพาะครูผู้สอนได้ให้นักเรียนเล่า เรื่องต่าง ๆ พบว่า การออกเสียงไม่มีความชัดเจน การออกเสียงไม่ถูกต้อง ได้จากการสัมผัสกับ ครูผู้สอนในระดับอนุบาล โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล จำนวน 8 คน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ประสบ ปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูด การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง การสร้างประโยค การเล่าเรื่องตามลำดับ เหตุการณ์ ผู้วิจัยจึงได้สำรวจทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ชั้น อนุบาลปีที่ 2 และชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 120 คน โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูด ภาษาไทย ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบรูปภาพ จำนวน 3 ข้อ

ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีปัญหาทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 มีการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 61.66 มีการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 และมีการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 46.66

นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีปัญหาทางด้านทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 66.65 มีการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 มีการสร้างประโยคที่สมบูรณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 มีการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 61.66 มีการสร้างประโยคให้ สมบูรณ์ต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 และมีการเล่าเรื่องตามลำดับ เหตุการณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50

นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 25 คน คิดเป็น ร้อยละ 41.66 มีการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 45 และมีการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 38.33

จากผลสำรวจพบว่านักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 (ซึ่งมีอายุอยู่ในระหว่าง 4-5 ปี) มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูดต่ำเกณฑ์มากที่สุด ตามหลักสูตรการจัดการศึกษาก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540 ของกรมวิชาการ โดยส่วนใหญ่ มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์มากที่สุด

การพัฒนาทักษะการพูดสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ การร้องเพลง การท่องคำคล้องจองและการเล่านิทาน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2534 : 59 – 69) การเล่านิทานเป็นวิธีการหนึ่งที่พัฒนาทักษะการพูด ซึ่งทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้สามารถ จดจำ กล่าวแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนาโดยมีเนื้อหาสาระในนิทานเป็นตัวชี้แนะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและจะนำพฤติกรรมที่สังคมยอมรับมากขึ้น รวมทั้งยังพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กให้เป็นไปตามแบบของตัวละครในนิทานที่เด็กชอบใ้มนำให้เด็กเปิดใจยอมรับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรมและบุคลิกภาพ (สมศักดิ์ บริบูรณ์. 2542 : 61-62) ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้ เทคนิคการเล่านิทานต่อจากเพื่อน ด้วยการให้นักเรียนเล่านิทานจากรูปภาพตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อส่งเสริมให้เด็กใช้ทักษะการพูดและให้เด็กมีศักยภาพทางด้านการพูดเด็กได้เรียนรู้สื่อภาษาได้ สามารถมีทักษะทางการพูดโดยกิจกรรมการเล่านิทาน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานกับนักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ จะใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเล่านิทานสำหรับครูในการจัดกิจกรรมเล่านิทานพัฒนาและส่งเสริมทักษะการพูดให้แก่เด็กปฐมวัย สำหรับครู และผู้บริหาร ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ขอบเขตของของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จากประชากรและการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน

2. ตัวแปรศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการเล่านิทาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา ถ้อยคำ การแสดงออกในการสื่อสารภาษาพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง ได้แก่

1.1 การออกเสียงที่ถูกต้อง หมายถึง ความสามารถในการสื่อความหมายและบอกชื่อสิ่งของได้ถูกต้องตามรูปภาพ

1.2 การสร้างประโยคสมบูรณ์ หมายถึง ความสามารถในการพูดให้เป็นประโยคหรือ แต่งประโยคให้สมบูรณ์และมีความหมายตามรูปภาพ

1.3 การเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ หมายถึง การที่เด็กสามารถเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้สัมพันธ์กันตามลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ

2. กิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง การเล่านิทานที่เด็กเป็นผู้เล่าเรื่องตามรูปในหนังสือนิทานทีกลุ่มๆละ 4 คนๆละ 3 นาที โดยให้เด็กเล่านิทานต่อๆ กันตามจินตนาการของตนเองโดยเนื้อเรื่องต้องต่อกันจนจบเรื่อง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นนำ

ครูสนทนาและพูดคุยกับเด็กสร้างความคุ้นเคยกับเด็ก ใครเคยฟังนิทานบ้างคะ นิทานเป็นแบบไหนคะ แล้วใครเคยเล่านิทานบ้างคะวันนี้คุณครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าดีไหมคะใครอยากออกมาเล่าให้เพื่อนฟังบ้างคะ

2.2 ขั้นตอนการ

2.2.1 ครูนำหนังสือนิทานที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกันมาให้เด็กเลือก พร้อมกับสาธิต วิธีการเล่านิทานให้ฟังให้เด็กออกมาจับฉลากเล่านิทานให้เพื่อฟังตามรูปภาพในหนังสือนิทานต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 3 นาที

2.2.2 ก่อนที่จะเล่านิทานให้เพื่อน ๆ ฟัง ผู้เล่ากล่าวคำว่า “สวัสดี” กับผู้ฟังทุกครั้ง ผู้ฟังต้องปรบมือพร้อมกันทุกครั้งและนั่งฟังด้วยความตั้งใจขณะที่เพื่อนกำลังเล่านิทาน

2.2.3 ขณะที่ออกมาเล่านิทานให้เพื่อน ๆ ฟังให้พูดด้วยเสียงดังฟังชัดจนเมื่อได้ยินสัญญาณกระดิ่งให้ผู้เล่านิทานหยุดเล่านิทาน แล้วหยิบสัญลักษณ์ของตนเองไปใส่ในกระเป๋านั่งหน้าห้องแล้วกลับมานั่งให้เรียบร้อย

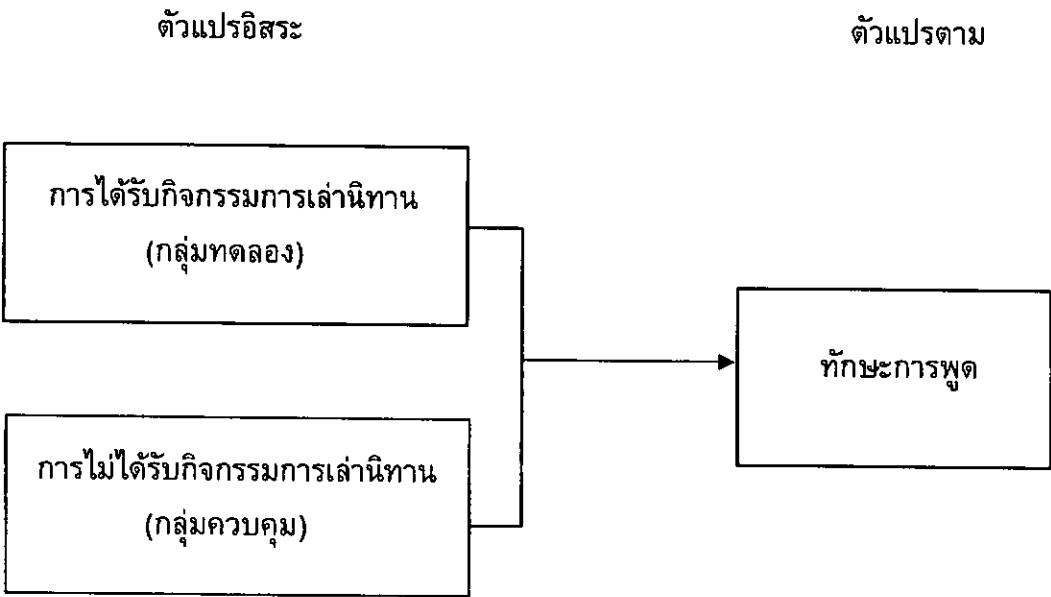
2.3 ขั้นสรุป

2.3.1 เมื่อนิทานจบแต่ละเรื่องแล้วครูให้เด็ก ๆ ออกมาช่วยกันสรุปจากการเล่าว่าเพื่อน ๆ เล่านิทานแล้วเป็นยังไงบ้าง เด็ก ๆ มีทักษะการพูดเป็นอย่างไร ใครเล่าได้สนุกหรือใครพูดออกเสียงชัดเจน แต่งประโยคและเล่าตามลำดับเหตุการณ์ได้ดี ครูก็ชมให้เพื่อน ๆ ปรบมือให้เป็นการชมเชยและเด็กที่มีทักษะการพูดยังไม่ดีครูก็แนะนำวิธีที่ถูกต้องและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

2.3.2 กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปภาพจากหนังสือนิทานต่อกับเพื่อนตามจินตนาการ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง จำนวน 8 คน

2.3.3 กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชบุรี เขตวังทองหลาง ที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปภาพจากหนังสือ นิทานต่อกับเพื่อน ตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง จำนวน 8 คน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีทักษะการพูดสูงขึ้น หลังจากได้รับกิจกรรมการเล่นิทาน
2. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับกิจกรรมการเล่นิทานมีทักษะการพูดสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่นิทาน
3. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับกิจกรรมการเล่นิทานมีทักษะการพูดแตกต่างกันกับนักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่นิทาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้เสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นลำดับชั้นดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่านิทาน
 - 1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่านิทาน
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1.1.1 ความหมายของนิทาน

รัชนิ ศรีไพวรรณ (2516 : 7) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานคือเรื่องราวที่เล่าสู่กันมาหรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อความสนุกสนานและเนื้อเรื่องในนิทานอาจเป็นเรื่องที่เชื่อถือ และเป็นเรื่องแสดงอิทธิฤทธิ์ ปาฏิหาริย์ ต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะนิทานเป็นเรื่องมุ่งให้ความเพลิดเพลินเป็นส่วนใหญ่

ณัฐมา อาษารัฐ (2521 : 163) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาที่ไม่ได้เจาะจงแสดงประวัติความเป็นมาของเรื่องราวมุ่งเสนอความต้องการทางด้านจิตใจของผู้ฟังในบางครั้งสอดแทรกคติธรรมสอนใจรวมอยู่ด้วย

วลัย วลิตธำรง (2525 : 22-26) ได้ให้ความหมายของคำว่านิทานว่านิทานคือเรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมาเป็นทอด ๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน นิทานเหล่านี้อาจจะเป็นเรื่องที่อิงความจริงหรือมีการเล่าเสริมต่อให้สนุกสนาน ตื่นเต้นลึกลับ หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เล่าเองก็ได้ และอาจจะสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องในการดำรงชีวิตด้วย

ชุตินา สัจจามันท์ (2525 : 10) กล่าวว่านิทานนอกจากให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วยังสร้างสรรค์จินตนาการ และช่วยปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับเด็กอีกด้วย

ฉวีวรรณ กิनावงษ์ (2526 : 124) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า เรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมาช้านาน มีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้เพื่อเป็นคนดีและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข บางครั้งสอดแทรกคติธรรมสอนใจไปด้วย

จิตรภรณ์ เตมียกุล (2534 : 7) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึง เรื่องราวที่มีมาช้านานและเล่าต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากความเป็นจริงหรือเกิดจาก จิตนาการของผู้แต่งเพื่อให้ผู้ฟังสนุกสนาน และได้รับความรู้จากนิทานเรื่องนั้น

ทรงพร สุทธิธรรม (2534 : 56) ได้กล่าวไว้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่า ต่อกันมาหรือแต่งขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนาน หรือแทรกแนวคิด คุณลักษณะที่ ฟังประสงค์แก่เด็ก เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนได้เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคม

สุภาวดี ไยพิมล (2534 : 24) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึงเรื่องราว ที่เล่าสืบต่อกันมา หรือมีผู้แต่งขึ้น เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรก ความคิด คุณธรรมอันดีงามเข้าสู่จิตใจเด็กและเป็นแนวทางที่ถูกต้องในการดำรงชีวิตในสังคม

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 8) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า หมายถึงเรื่องราวที่เล่า สืบต่อกันมา ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน แฝงคำสอน จรรยาในการใช้ชีวิตประจำวัน เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540 : 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่เล่าสืบ ต่อกันมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความรู้ ความคิด หรือค่านิยมบางอย่างให้กับ ผู้ฟัง พร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อม ๆ กัน

วันเนาว์ ยูเด็น (2542 : คำนำ) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานคือ ชีวิต เรื่องราวในนิทานที่แท้จริงเป็นเรื่องราวของชีวิต นิทานไม่ใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อ ฟัง อ่าน เพื่อ สนุก หรือรับคำสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สัณหพัฒน์ อรุณธาริ (2542 : 2) ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานคือเรื่องที่มี ผู้แต่งขึ้นใหม่ หรือเป็นการเล่าสืบต่อกันมา เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ฟังเป็น สำคัญและสอดแทรกคุณธรรมสู่ความรู้ประกอบ

สมศักดิ์ ปรีบูรณ์ (2542 : 48) สรุปความหมายของคำว่านิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องเล่าที่ชั่ววาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด หรือเขียนทำนองการเล่าด้วย ปากเปล่า
3. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเองทำนองการเล่าด้วยวาจา
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลักเพื่อความบันเทิงใจและมีสิ่งสอนใจเป็น จุดประสงค์รอง

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าต่อ ๆ กันมา โดยมี เนื้อเรื่องที่อิงจากความจริงหรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้น มีจุดประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเพื่อสอดแทรก คติธรรมสอนใจลงไปด้วย พร้อมทั้งเป็นสื่อช่วยในการปลูกฝังนิสัยรักการ อ่านให้กับเด็ก

1.1.2 ความหมายของการเล่านิทาน

ลัดดา นิลมะณี (2527 : 248) ได้ให้ความหมายของการเล่านิทานไว้ว่า การเล่านิทานหมายถึง วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการ ที่นำมาเป็นตัวกลาง ในการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความสนใจ ประสบการณ์ ทักษะคติ และค่านิยม ที่เหมาะสม สำหรับเด็ก มาใช้ในการเล่านิทาน นอกจากนี้ยังควบคุมถึง อุปกรณ์ วิธีการที่ครูควรส่งเสริม ให้เด็กเล็กๆ เพื่อใช้เล่านิทาน เพื่อให้เพื่อนชมและฟัง เนื่องด้วยเด็กมีจินตนาการและมโนธรรมสูง อยู่แล้ว เด็กสามารถที่จะช่วยกันเล่านิทานโดยแต่งเรื่องนิทานใหม่ๆ แปลกๆ ขึ้นเอง ซึ่งการเล่า นิทาน โดยให้เด็กเป็นผู้เล่าเอง สามารถทำได้หลายรูปแบบคือ

1. การเล่านิทานโดยเด็กเป็นผู้เล่าเอง
2. การเล่านิทานจากหนังสือภาพ
3. การเล่านิทานต่อจากเรื่องที่ไม่สมบูรณ์
4. การขยายเรื่องราวจากนิทานที่ได้ฟังมา (Stewig. 1995: 145-151)

ดังนั้นการเล่านิทานหมายถึงการถ่ายทอดเรื่องราว ของนิทาน ให้เด็กได้เข้าใจ โดยการเล่าเรื่อง การใช้น้ำเสียง ท่าทาง สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนวิธีการ ประกอบการเล่าเรื่อง และครอบคลุมถึงการให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง เล่าเอง

1.1.3 ประเภทของการเล่านิทาน

การแบ่งประเภทของนิทาน มีวิธีการกำหนดแตกต่างกัน ที่นิยมกันมากคือ การเล่านิทานแบ่งรูปแบบของนิทาน

อรทัย จันทวิชานวงศ์ (2535 : 21) ได้แบ่งประเภทนิทานได้ดังนี้

1. นิทานปรัมปรา หมายถึง นิทานที่มีเรื่องราวสลับซับซ้อนเป็นเรื่องสมมติขึ้น ทั้งตัวบุคคล เวลา สถานที่ เนื้อเรื่องประกอบ ด้วยอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ตัวเอกมักมีคุณสมบัติ พิเศษ เช่นมี เวทมนต์ กล้าหาญ

2. นิทานท้องถิ่น หมายถึง นิทานที่อาศัยเค้าโครงเรื่องจริงเป็นหลัก ตัวละคร สำคัญและสถานที่กล่าวถึงเป็นเรื่องจริง หรือเป็นเรื่องที่แฝงความเชื่อเกี่ยวกับการดำเนินของ สัตว์ ธรรมชาติ สถานที่ และวีรบุรุษ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานอธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ทำไมพระราหู เป็นอริกันกับพระจันทร์

2.2 นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานเกี่ยวกับคุณธรรม ความฉลาด กล้าหาญของ บุคคลส่วนมากเป็นวีรบุรุษบ้านเมือง กำหนดตัวบุคคล เวลา สถานที่ แน่นนอนลงไป

3. นิทานเรื่องสัตว์หมายถึง นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก แต่สมมติว่า มีความคิด และการกระทำต่างๆ อย่างมนุษย์เป็นเรื่องสั้นๆ ที่แฝงคติสอนใจเช่น นิทานอีสป นิทานชาดก นิทานปัญจาตันตระ

3.1 นิทานคติธรรม กล่าวถึงพฤติกรรมของสัตว์เช่น เล่าเชิงเปรียบเทียบกับ ชีวิตมนุษย์ เป็นเรื่องสั้นๆ ที่แฝงคติสอนใจ

3.2 นิทานไม่รู้จบ เป็นเรื่องที่เล่าซ้ำๆ เป็นช่วงๆ เหตุการณ์ดำเนินไป อย่างซ้ำ เช่น เรื่องตากบยาย

1.1.4 รูปแบบการเล่านิทาน

การเล่านิทานถ้าจะเล่าโดยการอ่าน หรือเล่าปากเปล่า โดยไม่เปลี่ยนแปลงรูปแบบ วิธีการกระทำ ให้ความสนใจของเด็ก ลดลง ฉะนั้นครูควรมีรูปแบบ รู้วิธีการที่ช่วยให้ บรรยายการ ฟังนิทานน่าสนใจยิ่งขึ้น กุสริศมี ภูมิมาศ (2525 : 64) ได้เสนอรูปแบบการเล่า นิทานไว้ดังนี้

1. อ่านจากหนังสือนิทานให้เด็กฟังทั้งเล่ม
 2. ใช้ภาพวาดที่มีความต่อเนื่องกัน ประกอบการเล่าให้เด็กฟัง โดยที่ภาพ เหล่านั้นจับใส่ไว้ในกล่อง แล้วหมุนทีละภาพ คล้าย ๆ ฟิล์มภาพยนตร์
 3. เล่านิทานโดยการวาดภาพ ขณะที่เล่าตามเนื้อเรื่อง
- พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข (2525 : 37) ได้เสนอรูปแบบการเล่านิทานขึ้นว่า เราสามารถเล่านิทานได้โดย

1. การเล่าโดยไม่ใช้อุปกรณ์ใดๆเลย แต่ใช้เสียงประกอบการเล่าให้น่าสนใจ
2. การเล่าโดยใช้ภาพประกอบขณะที่เล่า
3. การเล่าโดยการแสดงท่าทาง ประกอบการเล่า ตามตัวละครในเนื้อเรื่อง
4. การเล่าโดยการแสดงหุ่นประกอบการเล่า โดยใช้หุ่นละคร ตามเนื้อเรื่องอาจจะ เป็นหุ่น นิ้วมือ หุ่นมือ เป็นต้น

ดังนั้นในการเล่านิทาน แต่ละครั้งของครูควรคำนึงถึงรูปแบบและวิธีการอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้การเล่านิทาน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา ต่อไป

1.1.5 วิธีการเล่านิทาน

การเล่านิทานมีอยู่หลายรูปแบบและวิธีการ (ลัดดา นิลละมณี. 2527: 248) เพื่อให้เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนเกิดความคิด และจินตนาการอย่างเต็มที่ รัชนี ศรีไพรวรรณ (2526 : 37-41) ได้เสนอแนะวิธีการเล่านิทาน ตลอดจนการสร้างบรรยากาศ ในขณะที่เล่านิทานดังนี้

1. การเริ่มต้นเล่า ครูควรมีวิธีการที่จะจูงใจให้เด็กสนใจเช่น การร้องเพลง การใช้ปริศนาคำทาย การใช้รูปภาพ เป็นต้น

2. ขณะที่เล่าควรให้เด็กเป็นอิสระ ทั้งทางด้านร่างกายและความรู้สึก

3. ผู้เล่าควรมีอารมณ์ร่วมตามเนื้อเรื่องที่เล่า

4. ควรใช้น้ำเสียงในการเล่าตามตัวละครหรือเหตุการณ์นั้นๆ ในขณะที่เล่า

5. ควรใช้ภาพหรือท่าทางในขณะที่เล่า

6. ควรลำดับเรื่องราวให้เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนจนเกินไป

7. ควรให้ความสนใจกับเด็กทุกคนอย่างทั่วถึง

8. ควรใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็ก

9. ไม่ควรเน้นการสั่งสอนมากเกินไป จนเด็กขาดความสนุกสนาน

ดังนั้นวิธีการเล่านิทานดังกล่าว ช่วยให้เกิดความสบายใจ มีความรู้สึกเป็นอิสระ ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เกิดทัศนคติที่ดี นอกจากนี้การเล่านิทานไม่ควรซ้ำซากและจำเจ พยายามแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ในการเล่านิทานให้น่าสนใจเพื่อให้การเล่านิทานมีประสิทธิภาพมากขึ้น วิธีการเล่านิทานไม่จบเรื่องสมบูรณ์เป็นวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมความคิด ทักษะการฟัง และการพูด เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ซึ่ง ลิวานและริทซ์ (Livan and Rite. 1998 : 384) ได้กล่าวถึงการเล่านิทานว่า “ผู้เล่าและผู้ฟัง ต่างมีประสบการณ์ร่วมกันในการเล่านิทานและแสดงออกในทางสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ จากการฟังนิทาน เกิดจากความสามารถ ซึ่งไม่เพียงเห็นเท่านั้น แต่เป็นการเฝ้าดูอย่างพินิจพิจารณา ไม่ใช่เพียงการรับเท่านั้น แต่เป็นการฟังอย่างตั้งใจ ไม่ใช่เป็นการเรียนแบบ แต่เป็นการคิดแปลก ๆ ใหม่ และใช้เพียงการสังเกต แต่เป็นการได้มีประสบการณ์ และรับรู้สิ่งใหม่ ๆ ในทันทีทันใด” ดังนั้นการเล่านิทานจะช่วยจูงใจให้เด็กสนใจที่จะดูและฟังและคิดสิ่งแปลกใหม่ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความคิด และความสามารถทางภาษาให้กับเด็กเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 38-39) ได้เสนอแนะการเล่านิทานไว้ การให้ผู้ฟัง ได้ใช้ความคิดจินตนาการ เช่น การเล่าเรื่องที่ค้างไว้หรือเล่าเรื่องที่จบแล้ว ให้ช่วยกันคิดตั้งชื่อเรื่อง จัดว่าเป็นวิธีการเล่านิทานที่จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีการเล่านิทาน เพื่อให้เกิดความสนใจและได้ประโยชน์ จากการฟังนิทานอย่างเต็มที่นั้น ครูควรมีวิธีการที่หลากหลายเปิดโอกาสให้เด็กได้มี

ส่วนร่วม ในการเล่านิทานด้วยตนเองบ้าง จะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ได้ดีและรวดเร็ว และเป็น พื้นฐาน ความสามารถ ทางภาษาให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี

1.1.6 เทคนิคและเกณฑ์การเลือกนิทานสำหรับเด็ก

ทิพย์สุดา นิลสินธุ (2523 : 80-81) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์การเลือกนิทาน ดังนี้

1. วัยของเด็กพิจารณาว่าเด็กมีความสนใจนิทานประเภทใดตามความยาวของ นิทานควรเหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็กในแต่ละวัย
2. เนื้อหาสารพิจารณาว่ามีเนื้อหาสอดแทรกข้อคิด การปลูกฝังคุณธรรม และคุณค่าเพียงใด
3. รูปภาพประกอบพิจารณาว่ามีรูปภาพประกอบในนิทานควรมีขนาดเหมาะสม ภาพชัดเจน สีสวยงาม สื่อความหมายเพื่อสร้างอารมณ์ได้เหมาะสม มีลักษณะลายเส้นมากกว่า ภาพเหมือนจริง

จวีวรรณ กินาวงษ์ (2526 : 127) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือนิทานที่ไม่ ควรนำมาเล่าให้เด็กฟังดังนี้

1. เป็นเรื่องที่หวาดเสียว น่ากลัวอย่างไม่มีเหตุผล เช่น เรื่องเกี่ยวกับ ภูตผีปีศาจ
2. เรื่องที่เกี่ยวกับการรักใคร่ การหนีตามกันของหนุ่มสาว
3. เรื่องที่เกี่ยวกับการพลัดพรากจากพ่อแม่ และการถูกทอดทิ้ง
4. เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความโหดร้ายทารุณ มีการลงโทษอย่างรุนแรงเกินไป มีการลงโทษอย่างเหมาะสมกับความรู้สึกของเด็ก และมีเหตุผลในการลงโทษนั้น และควรมีการให้อภัยซึ่งกันและกัน เพื่อให้เห็นว่าความยุติธรรมยังมีในโลก

5. เรื่องที่ผู้เล่า (ครูและผู้ใหญ่) ไม่ถนัดที่จะเล่าจะทำให้เด็กมีเจตคติที่ไม่ดี

6. เรื่องที่สอดแทรกศีลธรรมมากเกินไปจนเด็กเบื่อ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปเกณฑ์ในการเลือกนิทานให้กับเด็กได้ดังนี้

1. วัยของเด็ก พิจารณาว่าเด็กมีความสนใจชอบฟังนิทานประเภทใด ความยาวของเนื้อเรื่อง มีความเหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็ก คือ ประมาณ 10 - 15 นาที หรือ ประมาณ 12 หน้า

2. เนื้อหาสาระดูว่าเหมาะสมและสอดแทรกข้อคิดคุณธรรมเพียงใด

3. รูปภาพประกอบ มีสีสันสดใน ขนาดเหมาะสม มีภาพประกอบประมาณ 60 หรือ 70 มีเนื้อเรื่องประมาณ 40 หรือ 30 หรือประมาณ 4 : 3

4. รูปเล่มมีขนาดกะทัดรัด เหมาะสมกับมือเด็ก เหมาะสมกับมือเด็ก ขนาด 16 หน้ายกหรือ ขนาด 17 × 18.50 ซม.

5. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่สั้น ๆ ง่าย ๆ ขนาดของตัวอักษรประมาณ 32 พอยท์ หรือ 5 ม.ม. ตัวอักษรประดิษฐ์ควรเลือกใช้คำศัพท์หรือตัวอักษรนั้น ๆ จะทำให้เด็กจำได้เพราะเห็นบ่อย

พรจันทร์ จันทรวิมล (2529 : 104) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานดังนี้

1. เป็นเรื่องง่าย ๆ แต่สมบูรณ์เน้นเหตุการณ์อย่างเดียวพอให้เด็กคาดคะเนเรื่องได้บ้าง
2. มีการเดินเรื่องได้อย่างรวดเร็ว
3. ตัวละครมีน้อย มีลักษณะเด่นที่จำง่าย เด็กอาจสมมุติตัวแทนได้
4. มีบทสนทนาบ่อย เพราะเด็กส่วนมากไม่สามารถฟังเรื่องที่เป็นเรียงความได้
5. ใช้ภาษาง่าย ๆ ประโยคสั้น ๆ การกล่าวคำซ้ำ หรือคำสัมผัสจะช่วยให้เด็กจดจำได้ง่ายและรวดเร็ว

6. สร้างความรู้สึกและความพอใจให้กับผู้ฟัง

7. เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เช่น ครอบครัว สัตว์เลี้ยง หรือเรื่องที่เด็กจินตนาการตามไปได้

8. เรื่องยาวไม่เกิน 15 นาที

หทัย ดันหยง (2527 : 235 – 236) พรจันทร์ จันทรวิมล (2534 : 13) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกหนังสือนิทานสำหรับเด็กดังนี้

เด็กปฐมวัยนิยมใช้หนังสือขนาด 16 หน้ายก หรือขนาด 17 × 18.50 ซม. จำนวน 12 หน้า พร้อมภาพประกอบไม่รวมปกหน้าปกหลัง มีภาพชัดเจน มีตัวอักษรน้อย จำนวนหน้าละ 5 บรรทัด บรรทัดละประโยค ประโยคละ 8 คำ (อย่างสูง) หนึ่งหน้าประมาณ 40 คำ หนังสือ 12 หน้า บรรจุคำ ประมาณ 480 คำ

เยาวพา เดชะคุปต์ (2528 : 58–59) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือนิทานที่เด็กชอบดังนี้

1. เป็นเรื่องที่เด็กนึกฝันต่ออย่างสดใส
2. เด็กชอบเรื่องที่จบด้วยของกิน เพราะเด็กชอบกิน
3. เด็กชอบเรื่องบันเทิง เรื่องเศร้าเด็กไม่ชอบ
4. ชอบดูภาพมากกว่าชอบอ่านเรื่อง เมื่อเด็กเปิดหนังสือ สิ่งแรกที่เด็กชอบคือภาพ และเด็ก และเด็กจะดูทุกอย่างในภาพ ดูอย่างละเอียด เด็กจะอ่านเรื่องของภาพ ดังนั้นในหนังสือภาพจึงเป็นที่สำคัญที่สุด ในด้านการทำหนังสือ เนื้อเรื่องจะต้องมาก่อนภาพได้เรื่องที่เหมาะสมแล้ว บรรณาธิการ ก็จะพยายามหานักวาดรูปให้สอดคล้องกับจำนวนนั้น ๆ

1.1.7 การเล่านิทานกับการพัฒนาภาษา

นิทานเป็นสิ่งที่เด็กต้องและสนใจอยากรู้ เด็กทุกคนและสนุกกับนิทานที่เขาชอบ เขาเป็นความสนุกที่เขาเรียนรู้สิ่งๆ โดยไม่รู้ตัวทั้งทาง ด้านภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม ความรู้รอบตัว และความคิดจินตนาการ ทั้งยังส่งเสริมนิสัยการอ่านให้เกิดขึ้นทีละเล็กละน้อย จนกระทั่งเป็นนักการอ่านโดยไม่รู้ตัว การจัดประสบการณ์ให้กับเด็กโดยใช้นิทานนำไปสู่ประสบการณ์ด้านภาษา โดยการยึดเด็กเป็นศูนย์กลางเปิดโอกาสให้เด็กได้เป็นอิสระในการทำกิจกรรมการเล่านิทานด้วยตนเอง โดยใช้ภาพ จากหนังสือนิทาน เป็นสื่อกระตุ้นให้เด็กพูดถึงเรื่องในนิทานให้เพื่อนฟัง การเล่านิทานให้เด็กเล่าต่อกับเพื่อนและการเล่านิทานที่让孩子แต่งนิทานต่อจากครู จะมีผลต่อความสามารถทางภาษาด้านการพูด และการฟัง ดังนี้

1. ช่วยฝึกทักษะทางการพูดและการฟังให้กับเด็กได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ และพูดได้อย่างชัดเจนถูกต้อง
2. ช่วยให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น
3. ช่วยสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษา ทางความคิดและมีจินตนาการ
4. ฝึกการใช้ภาษาที่สุภาพและฝึกมารยาทในการฟัง สามารถเก็บเรื่องราวที่เหมาะสมตามวัย
5. ช่วยพัฒนาความสามารถการติดต่อกับผู้อื่น คือพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด เมื่อฟังแล้วสามารถโต้ตอบได้
6. ช่วยให้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าการเล่านิทานโดยใช้กิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ได้ใช้ความคิดและมีการแสดงออกทางภาษาอย่างอิสระ ในสภาพการณ์ที่เป็นจริง เด็กได้ลงมือเล่าด้วยตนเองเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมความสามารถทางด้านการพูดและการฟังและเป็นการตอบสนองความต้องการเป็นอิสระ และความต้องการในการใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นเป็นอย่างดี ดังเช่น งานวิจัยของปาริชาติ อรุณศักดิ์ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฟังนิทานไม่จบเรื่องสมบูรณ์ และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฟังนิทานแบบปกติ มีความคิดoken นัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งจะเห็นว่าการให้เด็กเล่านิทานเป็นกลุ่มรวมกันจนจบเรื่องเป็นการทำงานร่วมกันอย่างอิสระ ภาะดังกล่าวสามารถส่งเสริมให้เด็กคิดได้กว้างไกลและหลายทิศทาง และส่งเสริมให้เด็กตั้งใจฟังในสิ่งที่เพื่อนพูดและคิดหาคำพูดที่จะพูดต่อเพื่อน ซึ่งส่งผลต่อความสามารถทางภาษาด้านการฟัง และการพูดเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ ฮายากาวา (Hayakawa. 1972 : 146 ; Citing Piaget. n.d.) ที่ว่า ความคิดต้องพัฒนาไปพร้อมกับภาษา ความคิดช่วยกำหนดภาษา และภาษาช่วยกำหนดความคิด และกระบวนการคิดต้องอาศัยภาษาเป็นปัจจัยหลัก และในปีเดียวกันนี้เอง

สุจิตรา ขาวสำอาง (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยเด็กเป็นผู้เล่าเรื่องประกอบภาพ มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยเด็กเป็นผู้เล่าเรื่องประกอบภาพ มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสูงกว่าเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยครูเป็นผู้เล่าประกอบภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งจะเห็นว่าการให้เด็กเป็นผู้เล่าเรื่องนั้นเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาด้วยคำพูดของเขาเอง ให้เด็กในวัยเดียวกันได้รับฟัง ซึ่ง บังอร พานทอง (2540 : 37) ได้กล่าวไว้ว่าเด็กรุ่นเดียวกัน บางครั้งสามารถสื่อสารกันได้ดีกว่าการจะสื่อสารกับครูผู้สอน

1.1.8 คุณค่าของนิทาน

เด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 3-4 ปี เป็นวัยแห่งการเพื่อฝันสามารถสร้างจินตนาการมากมายแต่ความจำกัดทางการรับรู้จึงขาดประสบการณ์ต่าง ๆ เด็กในวัยนี้จึงเป็นวัยที่เหมาะสมที่จะเสริมสร้างหรือเพิ่มพูนประสบการณ์ วิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง ก็คือให้ฟังนิทาน เพื่อช่วยให้เด็กปรับตัวและยอมรับความจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งฉวีวรรณ กินาวงษ์ (2526 : 126) ได้กล่าวว่าการเล่านิทานนั้นมีอิทธิพลและคุณค่าต่อเด็กโดยเฉพาะเด็กก่อนประถมศึกษา การที่ผู้ใหญ่และครูได้ใกล้ชิดกับเด็กโดยการเล่านิทานจะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจเด็กยิ่งขึ้น การเล่านิทานที่มีคุณค่าดังนี้

1. ช่วยชดเชยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านภาษา ความคิดและจินตนาการ
2. ช่วยฝึกให้เด็กเป็นนักฟังที่ดี เก็บเรื่องที่ฟังได้สมควรแก่วัย
3. สร้างความเพลิดเพลินให้กับเด็ก
4. ช่วยปลูกฝังความรู้สึกชอบนิทานและความรู้สึกชื่นชอบในหนังสือนิทานที่จะอ่านได้อย่างเข้าใจ
5. ปลูกฝังให้เด็กเป็นคนใจกว้าง ยอมรับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน
6. ช่วยให้ครูและผู้ใหญ่ได้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเด็กจากการสนทนาหรือซักถามในขณะที่ฟังนิทาน

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ (2520 : 37 - 39) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานว่าจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านอารมณ์ได้ ทำให้เกิดความรู้สึกที่อบอุ่นมีที่พึ่งทางใจรู้สึกว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เด็กได้พักผ่อน ผ่อนคลายความเครียดได้รับความเพลิดเพลินและได้รับความรู้จากเรื่องที่ฟัง ซึ่งชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521 : 81) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเล่านิทาน ว่าเป็นการช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษา ความคิด ทำให้เกิดจินตนาการ เป็นการฝึกเด็กให้เป็นนักฟังที่ดีอีกด้วยและใช้นิทานในการสอนจริยธรรมแก่เด็ก ตลอดจนเป็นการส่งเสริมการอ่านเพราะเด็กชอบฟังนิทาน มีความรู้สึกชื่นชอบในหนังสือนิทานก่อนที่จะอ่านได้อย่างเข้าใจ (ศ. ศุภนิมิตร . 2522 : 125 -126) นอกจากนี้พรจันทร์ จันทวิมล (2528 : 245) ได้กล่าวถึง

คุณค่าของนิทานอีกกว่าเป็นเรื่องที่มีการขึ้นต้น ดำเนินเรื่อง และจบมีความสมบูรณ์ในตนเอง มีการเคลื่อนไหวต่อเนื่องกัน และยังสนองความปรารถนาบางอย่างที่ไม่อาจมีได้ในชีวิตจริง

นอกจากนี้ลิแวนและริทซ์ ได้กล่าวถึงการเล่านิทานว่า "ผู้เล่าและผู้ฟังต่างมีประสบการณ์ร่วมกันในการเล่านิทาน และแสดงออกในทางสร้างสรรค์การฟังนิทานเกิดจากความสามารถซึ่งไม่ใช่เพียงการได้เห็นเท่านั้น แต่เป็นการเฝ้ามองอย่างพินิจพิจารณา ไม่ใช่เพียงการได้ยินเท่านั้น แต่เป็นการฟังอย่างตั้งใจ ไม่ใช่การเลียนแบบ แต่เป็นการคิดปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ ๆ และไม่ใช่เพียงการสังเกตแต่เป็นการได้มีประสบการณ์และรับรู้สิ่งใหม่ ๆ ในทันทีทันใด" (Livan and Rietz. 1987 : 4)

1.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

สำหรับงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศได้มีกิจกรรมการเล่านิทานในรูปแบบต่างๆที่นำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน สร้างเสริมคุณลักษณะต่าง ๆ แก่บุคคลอย่างได้ผลซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสังคมเป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องมาดังนี้

ดิกสัน จอห์นสัน และซอลส์ (Dixon, Johnson & Salts. 1977 : 367-379) ได้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมการเล่านิทานให้กับเด็กอนุบาล อายุ 3-4 ปี ที่โรงเรียนในเมืองดีทรอยต์ จำนวน 46 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เล่านิทานให้เด็กฟังพร้อมกับพาไปดูของจริงนอกสถานที่ เช่น ไปสวนสัตว์ ไปซื้อของ กลุ่มที่ 3 เล่านิทานแล้วสนทนากับเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าให้ฟัง และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลพบว่า กลุ่มเด็กที่ได้รับบทบาทประกอบตามเรื่องได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่องไปด้วยจะพัฒนาจิตลักษณะต่าง ๆ ได้ดีที่สุดในที่สุด แสดงว่าเมื่อเด็กได้ฟังนิทานแล้วเกิดความต้องการที่จะเลียนแบบตัวละครที่ตัวชอบหรือตัวละครที่ได้รับความสำเร็จจากพฤติกรรมนั้นและเนื้อหาในนิทานถ้าเป็นเรื่องที่ใกล้เคียงความเป็นจริง เช่น เทพนิยายแล้วจะให้ผลดีต่อจิตลักษณะของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาไกลชีวิตเด็ก 14

อมอริจจิ (Amoriggi. 1981 : 1366A-1367A) ได้ศึกษาความสามารถในการเล่านิทานของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยจะเล่านิทานให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กเล่าเรื่องย้อนกลับและเรื่องราวต่อจากผู้วิจัย ซึ่งทำการทดลองครั้งละ 15-20 นาที เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่าเด็กสามารถเล่านิทานได้ถูกต้องการเรียงลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ พัฒนามากขึ้น ในขณะที่ทำการทดลอง เด็กสามารถนำเอานิทานที่ฟังไปประยุกต์ และเล่าเรื่องต่อไปหลังทดลองผ่านไป 3 สัปดาห์

ลาร์ท และมาสัน (Lartz and Mason. 1988 : 193-208) ได้ศึกษากรณีเด็กคนหนึ่งที่ยังอ่านหนังสือไม่ออกเขียนยังไม่ได้ ได้เล่าเรื่องที่ตนได้ยินเรื่องที่สมบูรณ์ในครั้งแรก และ

มีการเล่าซ้ำในแต่ละสัปดาห์รวมเวลา 8 สัปดาห์ มีการบันทึกเทปเพื่อวิเคราะห์ดูการเปลี่ยนแปลง และธรรมชาติของเด็กในการเล่าเรื่องนั้น ๆ กลับอีกที ผลพบว่าเด็กสามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ได้ โดยการเล่ากลับในช่วงแรก (2 สัปดาห์ แรก) จะสั้น ๆ จากนั้นเด็กจะพยายามเล่าเรื่อง โดยพยายามที่จะอ่านหนังสือตัวโต ๆ ในเรื่อง และจากผลการวิจัยพวกเขาแนะนำว่าเด็กที่มีการอ่านเรื่องให้ฟังที่บ้านสามารถใช้กิจกรรม การอ่านซ้ำช่วยได้ และในที่สุดเด็กก็จะเล่าเรื่องนั้นกลับได้ใกล้เคียงกับเรื่องที่ได้ฟังจริง ๆ จนนำไปสู่การอ่านเองได้

มอร์ตรจ (Morrow, 1993) ได้ทำการวิจัยผลการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำโดยไม่มีการ ชี้นำในระดับวัยอนุบาล อายุเฉลี่ย 5 ปี 7 เดือน ผู้วิจัยและผู้ช่วยแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิธีดำเนินการวิจัย เล่านิทานเรื่องเดียวกันให้เด็กฟังในช่วงเวลา เล่านิทานปกติหลังจากให้กลุ่มควบคุมวาดภาพจากเรื่องที่ฟัง และกลุ่มทดลองเล่าเรื่องซ้ำให้ครูฟังเป็นภาพบุคคลโดยไม่มีการชี้นำ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ คำโครงเรื่องสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่คะแนนความรู้โครงเรื่องหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนการทดลองเพียงร้อยละ 3.1

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุขสมร ประพัฒน์ทอง (2521: 68-73) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา อายุ 7-10 ปี โดยเล่านิทานที่มีเนื้อเรื่องกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก การเล่านิทานผู้เล่าจะใช้ท่าทางน้ำเสียงประกอบการเล่า นอกจากนี้ยังมีการแสดงรูปภาพ และให้เด็กแสดงทางในนิทานแต่ละเรื่องแล้ววัดพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย ให้เกมที่ยาก 3 ชั้น พบว่าเด็กที่ได้ฟังนิทาน ซึ่งมีตัวแบบในเรื่องความเพียรพยายามฝ่าฟันอุปสรรค จนบรรลุผลสำเร็จ จะมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ สูงกว่าเด็กที่ฟังนิทานไม่มีคุณค่า

สุดาวดี ไยพิมล (2533 : 60-66) ได้ศึกษาการเล่านิทานโดยใช้หุ่นมือ และการเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบ ที่ส่งผลต่อความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน พบว่าเด็กที่ได้ฟังการเล่านิทาน โดยใช้หุ่นมือประกอบและการเล่านิทานโดยแสดงบทบาทสมมติประกอบมีความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมด้านความซื่อสัตย์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าเด็กที่ได้ฟังการเล่านิทานโดยการแสดงบทบาทสมมติ และใช้หุ่นมือประกอบมีความสามารถในการจำแนกพฤติกรรมซื่อสัตย์ได้ใกล้เคียงกัน

วารี นิยมธรรม (2535 ; 59-60) ได้ศึกษาเชิงจริยธรรม ด้านความเมตตา กรุณา ของอนุบาลปีที่ 2 โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับแม่บทจากนิทานชาดก กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับแม่บทจากนิทานชาดก โดยใช้แม่แบบนิทานชาดก มีพัฒนาการเชิงจริยธรรมด้านความเมตตา กรุณา มากกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่สอนตามแผนการสอนของกองวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ มีพัฒนาการเชิงจริยธรรมด้านความเมตตา กรุณา มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มที่สอนโดยใช้แม่แบบนิทานชาดก มีพัฒนาการเชิงจริยธรรมด้านความเมตตากรุณา มากกว่ากลุ่มที่สอนตามแผนการสอนของกองวิชาการกระทรวงศึกษาธิการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จันทร์เพ็ญ สุภาผล (2535 : 72-73) ได้ศึกษาการเล่านิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการช่วยเหลือ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี จำนวน 30 คน พบว่าเด็กปฐมวัย ที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรี และนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการช่วยเหลือ มีพฤติกรรมทางสังคมสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และพบว่า เด็กที่ได้รับฟังการเล่านิทานประกอบดนตรีควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการช่วยเหลือ มีพฤติกรรมทางสังคมสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับฟังนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมการช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทัศนีย์ อินทรบำรุง (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานก่อนนอนกับเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมก่อนนอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุ 5 - 6 ปี จำนวน 30 คน พบว่าเด็ก ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานก่อนนอนมีวินัยสูงกว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมก่อนนอนแบบปกติ

พจมาน เทียนมนัส (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์ประกอบการวาดภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชาย-หญิง จำนวน 38 คน พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงละครสร้างสรรค์มีความเชื่อมั่นสูงกว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการวาดภาพ

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและนอกประเทศดังกล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่สำคัญต่อเด็กเพราะนิทานเป็นสื่อที่เด็กมีความสนใจและช่วยส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ แก่เด็กปฐมวัยอย่างเด่นชัด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

2.1.1 ความหมายของการพูด

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 599) พูด หมายถึง เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ

นิตยา ประพตกิจ (2536 : 151) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการเปลี่ยนความคิดเห็น ทดสอบความคิดเห็นของตนเอง แสดงความรู้สึก เพิ่มพูนความรู้ใหม่ๆ พัฒนา

ความสามารถด้านการฟัง สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ผูกฝนการใช้คำและโครงสร้างภาษา และให้ความสนุกสนาน ยิ่งเด็กอายุน้อยมากเท่าไรก็ยิ่งพูดน้อยลงเท่านั้นเพราะเด็ก ๆ จะใช้พลังงานทางกายเพื่อให้ได้สิ่งที่เขาต้องการ เช่น เด็กจะหยิบหรือกระซอกของจากผู้อื่น เดิน ข้าม กัด ข่วน ร้องไห้ หรือตะเบ็งเสียง โดยไม่ใช้คำพูดเหมือนเด็กที่โตแล้ว แต่เมื่อเด็กพัฒนาทางด้านวุฒิภาวะแล้วเด็กจะพัฒนาทางการใช้ภาษา (คำพูด) ด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 99) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งโดยใช้น้ำเสียงสื่อภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจความต้องการ เพราะการพูดเป็นการส่งออกตามหลักภาษาศิลป์

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 86) ได้กล่าวว่า การพูดหมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง อากัปกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกความคิดความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและเกิดการตอบสนองได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้น้ำเสียงเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง สำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งในการสื่อความหมายความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้ทราบและเข้าใจ ซึ่งการพูดของเด็กในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการบอกชื่อสิ่งของ การแต่งประโยค การเล่าเรื่องต่อเนื่องได้ถูกต้อง

2.1.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นส่วนสำคัญที่จะนำความสำเร็จมาสู่ตน เช่น บางคนมีความสามารถในการพูดมา จนได้รับการยกย่องว่าเป็นนักพูดที่มีชื่อเสียงประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานต่าง ๆ ดังที่มีคำที่กล่าวว่า “พูดดีเป็นศรีแก่ตัว” “พูดดีเป็นเงินเป็นทอง” เป็นต้น

ปัจจุบันการพูดยังมีความสำคัญมากเป็นลำดับ เพราะความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ มากมาย ความเจริญทางวัตถุก้าวหน้าไปไกล แต่ความเจริญทางด้านจิตใจได้รับการพัฒนาอย่างเชื่องช้า สังคมจึงมีแต่ความสับสนวุ่นวาย การพูดจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ที่จะช่วยโน้มน้าวให้ บุคคลในสังคมเข้าใจในแนวทางที่ถูกต้อง การพูดนอกจากจะมีความสำคัญในด้านศาสนา การเมือง การปกครอง การศึกษา การค้า ฯลฯ แล้ว ผู้พูดที่ดีย่อมจะยึดเป็นอาชีพหนึ่งในการดำรงชีวิตได้ ดังเช่น วิสันต์ บัณฑะวงศ์ สรุปว่า นักพูดที่ดีนั้นย่อมสามารถนำตัวเองของเขาขึ้นสู่ตำแหน่งฐานะการงาน หรือบรรลุผลสำเร็จต่าง ๆ ได้มากต่อมากโดยที่ความรู้ ความสามารถอย่างเดียวกันหาเพียงพอแก่การที่จะชักจูงเขาขึ้นไปสู่ความสำเร็จนั้น ๆ ได้ไม่ ทั้งนี้การพูดที่จะจูงใจผู้ฟัง และโน้มน้าวให้บุคคลอื่นศรัทธาเลื่อมใสในคำพูดของเราได้นั้นต้องอาศัยศิลปะและหลักวิชาการบางประการที่เราจะต้องหมั่นฝึกฝน

ความสำคัญของการพูดสรุปได้ดังนี้

1. การพูดทำให้สื่อสารติดต่อกันได้เข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง
2. การพูดทำให้ได้รับความสำคัญในการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิต
3. การพูด เป็นเครื่องมือของการสมาคม สังคมจะมีความสันติสุขได้ก็เพราะความเข้าใจหรือที่เรียกว่า “พูดภาษาเดียวกัน” คือ มีความคิดเห็นสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน
4. การพูด ช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ แม้แต่คนไม่รู้จักกัน การได้พบปะสนทนาพูดคุย ย่อมก่อให้เกิดความสนิทสนม เป็นกันเองได้ง่ายขึ้น เป็นผลทำให้มีมนุษยสัมพันธ์ดีต่อกัน
5. การพูดช่วยให้ทราบข้อบกพร่องต่าง ๆ ของผู้พูด และนำข้อคิดเห็นดังกล่าวมาปรับปรุงให้การพูดมีประสิทธิภาพต่อไป

2.1.3 ประเภทของการพูด

การพูดที่ใช้พูดจาติดต่อกับสื่อสารกัน เช่น พูดกับญาติพี่น้อง มิตรสหาย สนิทสนาม ญาติมิตร บรรยาย อภิปราย ฯลฯ การพูดดังกล่าวสามารถแบ่งได้ดังนี้

1. การพูดแบบธรรมชาติ ได้แก่การพูดทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน เช่น พูดคุยกันเพื่อน ๆ พูดกับญาติพี่น้อง มิตรสหาย พูดในวงสังสรรค์ การพูดประเภทนี้ใช้คำพูดธรรมดา ๆ เน้นถ้อยคำสุภาพ ไม่มีรูปแบบพิธีการอะไร
2. การพูดแบบเป็นทางการ ได้แก่ การพูดที่มีรูปแบบมีพิธีการ และพูดในโอกาสที่สำคัญมีผู้ฟังเป็นจำนวนมาก เช่น การบรรยาย การอภิปราย การเล่าเรื่อง การโต้วาที เป็นต้น

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 599) พูด หมายถึง เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ

นิตยา ประพตกิจ (2536 : 151) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทดสอบความคิดของตนเอง แสดงความรู้สึกละเอียด ๆ พัฒนาความสามารถด้านการฟัง สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฝึกฝนการใช้คำและโครงสร้างภาษา และให้ความสนุกสนาน ยิ่งเด็กอายุน้อยเท่าไรก็ยิ่งพูดน้อยลงเท่านั้น เพราะเด็ก ๆ จะใช้พลังงานทางกายเพื่อให้ได้สิ่งที่เขาต้องการ เช่น เด็กจะหยิบหรือกระซอกจากผู้อื่น เดิน ข้าม กัด ข่วน ร้องไห้ หรือตะเบ็งเสียงโดยไม่ใช้คำพูดเหมือนเด็กที่โตแล้ว แต่เมื่อเด็กพัฒนาทางด้านวุฒิภาวะแล้ว เด็กจะพัฒนาทางด้านการใช้ภาษา (คำพูด) ด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 99) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งโดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจไปสู่ผู้ฟังหรือเข้าใจความต้องการ เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกมาตามหลักของภาษาศิลป์

6. การฝึกเลียนเสียงคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้ เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมั่วพะวงแต่จุดไม่สำคัญ

7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค

ดังนั้นสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด เพื่อให้คนอื่นรู้และเข้าใจ โดยเฉพาะเด็กปฐมวัย หากผู้ที่เกี่ยวข้อง พ่อแม่ ครู รู้เทคนิคในการส่งเสริมพัฒนาการพูด รู้จักเรียงลำดับการพูดเรื่องราวก่อนหลังไม่วกไปวนมา เพื่อให้การสื่อสารและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเองได้อย่างถูกต้อง

2.1.5 พัฒนาการความสามารถด้านการพูด

ซีฟิลท์ (हररषष ढलवलषषर. 2535 : 208 ; อ้างอิงจาก Seefeldt. 1986) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาระดับพื้นฐานของเด็กไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ระบบเสียง (Phonology) เด็กทารกพยายามเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาของตน โดยการออกเสียงหลาย ๆ ลักษณะและเริ่มนำเสียงมาเชื่อมต่อกันเพื่อให้มีความหมาย

2. ลักษณะคำพูด (Morphology) เด็กเริ่มเรียนรู้ว่า การผสมกันของเสียงทำให้เกิดความหมายเด็กเริ่มเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ จนกระทั่งถึงวัยก่อนประถมศึกษาเด็กจะเริ่มเข้าใจกฎของคำ

3. การสร้างประโยค (Syntax) เด็กเรียนการสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ในขณะที่เด็กเริ่มนำคำมาสร้างประโยค เด็กจะเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อเด็กเข้าใจประโยคที่มีคำจำนวนมาก เมื่ออายุ 2 – 3 ปี เด็กจะพูดประโยคความเดียวชนิดต่าง ๆ ได้ เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เด็กจะใช้ประโยคที่มีคำเชื่อมได้เมื่ออายุ 5 – 7 ปี และเด็กจะใช้คำนาม สรรพนาม ได้อย่างถูกต้อง เมื่ออายุประมาณ 7 ปี จึงจะใช้ประโยคหลายความหรือสังกรประโยคได้

4. ความหมาย (Semantics) ในขณะที่เด็กเลียนเสียงและโครงสร้างประโยคและโครงสร้างของภาษา เด็กจะเรียนรู้ด้วยว่าคำจะมีความหมายขึ้นอยู่กับบริบท (context) ของการใช้คำนั้นด้วย กระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ความหมายเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและสัมพันธ์กับขั้นตอนพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ กล่าวคือ ในขั้นประสาทสัมผัส เด็กจะใช้คำพูดเดี่ยวแทนประโยคทั้งประโยค ความหมายของคำขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการใช้คำ เช่นเด็กกำลังเดินหาพ่อ และพูดว่าพ่อ มีความหมายว่า พ่ออยู่ไหน เมื่ออายุ 2-7 ปี หรือขั้นก่อนปฏิบัติการ เด็กจะแยกคำออกจากประโยค พร้อมกับใส่ความหมาย ซึ่งสัมพันธ์กับการกระทำที่เป็นรูปธรรม คำว่าบ้าน อาจหมายถึง สถานที่พ่อแม่ แม่ และตัวเองอาศัยอยู่ เด็กจะเริ่มตระหนักถึงความไม่ชัดเจน หรือความยืดหยุ่นของภาษาแต่เด็กจะเข้าใจต่อเมื่อเด็กมีประสบการณ์

รูปธรรมเท่านั้น เมื่ออายุ 7 – 11 ปี ซึ่งเป็นขั้นปฏิบัติการรูปธรรมเด็กจะเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น แต่ก็ยังต้องการประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมอยู่ เด็กอาจอธิบายคำว่า บ้านว่า หมายถึง สถานที่สำหรับนอน รับประทานอาหาร และให้เพื่อนมาเยี่ยม

5. การใช้ภาษา (Pragmatics) เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่กับ สิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่ เด็กที่ย้ายสถานที่ไปอยู่ที่ใหม่ก็จะเรียนรู้ภาษาของสังคมใหม่นั้น

พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ (2533 : 90 -93) ได้กล่าวถึงความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยในแต่ละช่วงดังนี้

อายุ 0-2 ปี เด็กแรกเกิดจะสื่อสารกับบุคคลอื่นด้วยภาษาท่าทาง เมื่อพูดได้สามารถพูดคำบางคำได้ชัดเจนแต่ไม่เข้าใจความหมายของคำ 18 เดือนพูดได้ประมาณ 10 คำ และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ถึง 30 คำ

เมื่ออายุประมาณ 2 ปี ชอบตั้งคำถามว่าอะไร ทำไม และส่วนมากยังพูดไม่ชัด โดยเฉพาะตัว ร, ล และคำควบกล้ำ บางครั้งยังพูดกลับกัน ผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ไม่ควรกล่าวล้อเลียนหรือตำหนิเพราะจะทำให้เด็กพัฒนาช้า เด็กจะสามารถเข้าใจความหมายและคำมากกว่าส่วนที่ต้องการจะพูด

อายุ 3 ปี มีพัฒนาการทางภาษาเร็วมาก สามารถตั้งคำศัพท์ใหม่ ๆ หรือเรียกชื่อสิ่งใหม่ตามความเข้าใจของตน สามารถเข้าใจคำพูดง่าย ๆ ของผู้ใหญ่ เช่น อย่า ไม่ แต่ ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่มองไม่เห็น ดังนั้นการปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องของผู้ใหญ่ จึงยังไม่สม่ำเสมอ และยังไม่ลิ้มคำถามว่าทำไม จะพยายามทำความเข้าใจกับคำถามที่ตนเองถามไปเช่นกัน

อายุ 4 ปี ในด้านภาษาเด็กวัยนี้ เริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความสนใจคำพูดของ ผู้ใหญ่และชอบเลียนแบบ เริ่มพูดประโยคที่ยาว และใช้คำถามที่มีเหตุผลมากขึ้น ชอบฟังนิทานซ้ำ ๆ โดยเบื่

อายุ 5 ปี สามารถเข้าใจคำพูด ข้อความยาว ๆ ของผู้ใหญ่ได้ดีและพยายามพูดยาว ๆ โดยเลียนแบบผู้ใหญ่ในการจะสร้างประโยค ชอบฟังนิทานประเภทเทพนิยาย และชอบแสดงบทบาทสมมติประกอบ

อายุ 6 ปี เด็กส่วนใหญ่จะสนใจในการพูด ชอบสนทนากับเพื่อน ๆ หรือพูดใหญ่ มากกว่าการเล่นสิ่งของและมีความสุขเมื่อได้สนทนากับผู้อื่น และไม่ชอบถูกวิจารณ์ต่อหน้าผู้อื่นหรือชุมชน ชอบฟังเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับธรรมชาติ ปรากฏการณ์ต่าง ๆ เริ่มสนใจในการอ่าน โดยเฉพาะเทพนิยายที่มีภาพประกอบ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พัฒนาการการพูดของเด็กปฐมวัย เริ่มจากการพูดออกเสียงทีละคำจากนั้นก็พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ใช้คำ ๆ เดียวแทนประโยค 1 ประโยค พอเด็กมีความพร้อมทางด้านภาษาดีขึ้นสามารถนำคำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ กันประกอบกันเป็นประโยค จนในที่สุดเด็ก

จะสามารถเรียนรู้ผูกประโยคต่าง ๆ เป็นการสื่อความหมาย ความคิด ความต้องการและเสนอความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้

2.1.6 กระบวนการพูด

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542 : 68 – 70) กระบวนการในการพูดของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ

1. การออกเสียง
2. การสร้างคำ
3. การสร้างประโยค

ทั้งสามขั้นตอนนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ขั้นตอนใดเป็นไปไม่ได้จะมีผลเสียต่อขั้นตอนอื่น

1. การออกเสียงทำได้โดยการเลียนแบบ เด็กเลียนแบบเสียงคำและสำเนียงจากบุคคลที่เด็กติดต่อกี่ยวข้องด้วย เด็กจะเปลี่ยนภาษาพูดไปตามสิ่งแวดล้อมใหม่นั้น เพราะกลไกการออกเสียงและนิสัยการพูดยังไม่ลงรูปแบบแน่นอน ด้วยเหตุนี้พ่อแม่และนักการศึกษา

2. การสร้างคำ คือ การเชื่อมโยงกับความหมาย คำหลาย ๆ คำมีเสียงเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน เช่น สาด สารท ศาสน์ การสร้างคำจึงยากกว่าการออกเสียง ทั้งการเชื่อมโดยเสียงกับความหมายมีโอกาสนิดได้ง่าย เมื่อเด็กไปโรงเรียนเด็กจะทราบศัพท์ใหม่และความหมายใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะครูสอนได้โดยตรง และจากประสบการณ์ของเด็กเองจากการอ่านหนังสือ ฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ นอกจากนี้เด็กอายุเท่ากันทราบศัพท์จำนวนไม่เท่ากัน เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล ด้านสติปัญญา อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม โอกาสในการเรียนรู้ และแรงจูงใจ

3. การสร้างประโยค ระยะแรกเด็กอายุ 12-18 เดือน พูดประโยคที่มีคำเพียงคำเดียว ใช้ทำทางประกอบเช่น “ขอ” และชี้ไปที่ตุ๊กตา หมายความว่า ขอตุ๊กตาให้หนู อายุ 2 ปี เด็กใช้ประโยคสั้น ๆ ได้แล้ว อายุ 4 ปี เด็กจะพูดประโยคต่าง ๆ ได้ดีขึ้น เด็กชอบใช้ประโยคคำถามมาก พ่อเด็กพูดได้ เด็กจะพูดไม่หยุดเหมือนกับตอนที่เด็กเดินได้เด็กจะเดินไม่หยุดเช่นเดียวกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กระบวนการทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัย จะประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ การออกเสียง การสร้างคำ และการสร้างประโยค ดังนั้นการจัดกิจกรรมเพื่อการส่งเสริมการพูดที่เหมาะสมและการสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็กจะช่วยเด็กพัฒนาการพูดได้ดีและมีประสิทธิภาพ

2.1.7 การใช้ภาษาพูด

การใช้ภาษาพูดเป็นทักษะที่ต้องมีการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาพูดมี 3 วิธี คือ 1) การลองผิดลองถูก 2) การเลียนแบบ และ 3) การฝึกการเรียนรู้ ซึ่งการฝึกการเรียนรู้ที่ดีที่สุด คือ การฝึกเด็ก โดยมีตัวอย่างที่ดีให้เลียนแบบอย่างถูกต้อง เด็กได้รับคำแนะนำและช่วยเหลือให้ทำตามแบบและได้รับการแก้ไขให้พูดให้ถูกต้อง (ธีราพร กุลนันทน์. 2535 : 131)

ประติพันธ์ อุปรมัย (2526 : 133 – 135) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาพูดของเด็กปฐมวัย แบ่งได้เป็น 4 ประการคือ

1. ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ
3. สื่อมวลชน
4. ประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็ก

ปัจจัยทั้ง 4 ประการนี้ มีความเกี่ยวข้องกันไม่สามารถแยกออกจากกันได้ กล่าวคือ แม้เด็กจะมีความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูด แต่ถ้าเด็กไม่เคยได้ยินภาษาพูด เด็กจะพูดไม่ได้ หรือถ้าได้ยินภาษาพูดจากทั้งผู้ใกล้ชิด สื่อมวลชน และผู้อื่น แต่อวัยวะในการพูด ซึ่งรวมถึงอวัยวะในการได้ยินของเด็กบกพร่องหรือไม่พร้อม เด็กก็ไม่สามารถพูดได้หรือพูดได้ไม่ชัดเจน

ดังนั้นสรุปได้ว่า การใช้ภาษาพูดในวัยเด็กนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการคือ ความพร้อมของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็ก ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ใกล้ชิดและแรงเสริมที่เด็กได้รับ สื่อมวลชน ประสบการณ์แวดล้อมตัวเด็ก ทั้ง 4 องค์ประกอบนี้จะทำให้เด็กมีความสามารถใชภาษาพูดได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

2.1.8 แนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการพูด

เด็กปฐมวัยมีความอยากรู้อยากเห็น และความต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่น เป็นสิ่งเร้าให้เกิดการแสดงออกทางความคิดในด้านการพูด แต่เด็กมีถ้อยคำในการสื่อสารที่ค่อนข้างจำกัด จึงพยายามแสวงหาการใช้คำพูดด้วยตนเอง สิ่งเร้าที่มีประโยชน์ต่อการพูดของเด็กคือ การเปิดโอกาสให้เด็กพูดถึงสิ่งที่ชอบด้วยคำพูดของเขาเองดังนั้นครูผู้สอนควรจะได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านภาษาและความสามารถในการพูดของเด็กในแต่ละช่วงอายุ เพื่อจัดกิจกรรมตอบสนองความสามารถด้านการพูดได้อย่างเหมาะสมต่อไป (Stewig and Simpson. 1995 : 141)

มุสตี กุฏอินทร์ (2536 : 186-187) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการพูด ดังนี้

1. จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ไม่เคร่งเครียด ให้เด็กมีความสบายใจและมั่นใจ ครูควรสร้างบรรยากาศให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก

2. กระตุ้นให้เด็กพูดโดยวิธีสนทนาตั้งคำถามให้เด็กตอบโดยไม่บีบบังคับแต่ช่วยเด็กรู้สึกเหมือนพูดคุยธรรมดา เมื่อเด็กมีความมั่นใจแล้วควรกระตุ้นให้เด็กเล่าเรื่องที่เด็กมีประสบการณ์และเรื่องที่ใกล้ตัว เช่น เรื่องในชีวิตประจำวันของเด็ก หรือสถานที่ที่เคยไปเที่ยว เมื่อเด็กกล้าพูดมากขึ้นและอยู่ในขั้นสูงขึ้น ควรให้เด็กได้พูดแสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวออกไป แต่เป็นปัญหาที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนั้นโดยอาจจัดในลักษณะของการอภิปราย ได้ว่าที่ ฯลฯ

3. จัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร โดยเลือกกิจกรรมที่สนุกสนานให้เด็กเล่นและได้รับความรู้ไปด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การส่งเสริมความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย เช่น การเล่าเรื่องจากประสบการณ์จริงที่ใกล้ตัวเด็กและสิ่งที่อยู่รอบตัวเด็ก การพูดแสดงความรู้สึกให้เด็กได้แสดงออกในโอกาสต่าง ๆ ธรรมชาติของเด็กปฐมวัย การใช้ภาพเป็นสิ่งที่เด็กชอบและเข้าใจเรื่องราวจากรูปภาพได้ ฉะนั้น การจัดกิจกรรมโดยใช้รูปภาพประกอบการพูดเล่าเรื่อง จึงน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็กมากที่สุดและได้ผลดีที่สุด

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

งานวิจัยต่างประเทศ

ซิมสัน (Simpson, 1998) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัย อายุ 4 ปี ที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทาน แบบเล่าเองซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า การเล่าเรื่องซ้ำ ช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดภาษาให้ชัดเจน ละเอียดลออ ครอบคลุมความหมายที่ต้องการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจซึ่งความสามารถนี้วัดได้เป็นจำนวนคำต่อประโยค (Length of a T-unit) ไม่ได้วัดที่ปริมาณคำ ซึ่ง มิลเลอร์ (Miller, 1951) ถือว่าความสามารถนี้เป็นเครื่องมือที่สามารถวัดความซับซ้อน ของรูปประโยคได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยในประเทศ

อภิญา กังสนารักษ์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยคในการสื่อสารของเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปี ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์และครอบครัวปกติ โดยเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนถ้อยคำ และการใช้ประโยคที่มีระดับอายุและเพศต่างกัน และหาความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนถ้อยคำกับพัฒนาการทางด้านการใช้ประโยค พบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวปกติมีพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยคสูงกว่าเด็กปฐมวัย

ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยคไม่แตกต่างกัน และพัฒนาการทางภาด้านจำนวนถ้อยคำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพัฒนาการทางภาด้านการใช้ประโยค

จากเอกสารและงานวิจัยสรุปได้ดังนี้ การพูดเป็นลักษณะที่สำคัญจะต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคต เพื่อใช้สื่อความหมายอย่างชัดเจนถูกต้องและสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมอย่างถูกกาลเทศะ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้พูดรู้จักเลือกเนื้อหา โดยเลือกพูดในทางที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและมีมารยาทในการพูด ดังนั้นการฝึกทักษะการพูดจึงควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่เด็กปฐมวัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 60 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นอนุบาล 1-3 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 60 คน ทำแบบประเมินทักษะการพูด

2.2 ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วนำคะแนนนักเรียนทุกคนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงมาต่ำ และคัดเลือกผู้ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 60 คน และจากการสอบถามนักเรียนในการเข้ารับการทดลองมีนักเรียนที่สมัครใจในการทำกิจกรรมทุกคน

2.3 ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจในการร่วมกิจกรรม ถ้านักเรียนสมัครใจทุกคน ซึ่งผู้วิจัยทำการสุ่มนักเรียนอย่างง่าย จำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมกิจกรรมการเล่านิทาน
2. แบบประเมินทักษะทางการพูด

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเล่านิทาน ในการสร้างโปรแกรมการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยกำหนดเนื้อหา จุดประสงค์ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าและนิยามศัพท์เฉพาะ

1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมกิจกรรมการเล่านิทาน ประกอบไปด้วยการเล่านิทานต่อจากเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง การสร้างประโยค การลำดับเหตุการณ์โดยสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าและนิยามศัพท์เฉพาะ

1.3 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ และอาจารย์ ดร. พาสณา จุฬรัตน์ ตรวจสอบความเชื่อมั่นในเรื่องความสอดคล้องจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม และการประเมินผลให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์และระยะเวลาในการทดลองแล้ว

จึงนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมเพื่อใช้ในการวิจัยกับกลุ่มทดลองต่อไป

1.5 ผู้วิจัยดำเนินการใช้โปรแกรมกิจกรรมการเล่านิทาน ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้งเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ วันอังคาร พฤหัสบดี วันละ 40 นาที ตั้งแต่เวลา 9.00 – 9.40 น. วันที่ 5 ก.ค. 2547 ถึง วันที่ 13 ส.ค. 2547 (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบประเมินทักษะการพูด

2.1 ผู้วิจัยศึกษา ตำรา และงานวิจัย แบบประเมินทักษะการพูดให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะนำรูปภาพและการพูดตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้จากแบบประเมินเพื่อสร้างแบบประเมินโดยข้อคำถามเป็นรูปภาพหรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ให้ผู้ตอบพูดออกมามากที่สุดโดยมีภาพที่กำหนดให้

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินทักษะการพูด ของสมคิด ชนแดง (2540 : 78-83) เบญจจะ คำมะสอน (2544 : 77-80) เนื่อน้อง สนับบุญ (2543 : 45-50) สุพรรณสิริ ขาวประเสริฐ

(2540 : 70–72) เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินการพูดและปรับปรุงเพื่อใช้ในการทดลองต่อไป

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินการพูด ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะโดยใช้แนวคิดจาก 2.1 และ 2.2

2.4 นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามที่ผู้วิจัยกำหนด เกณฑ์พิจารณาคะแนน และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป

2.5 นำแบบประเมินทักษะการพูดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้ว โดยนำคะแนนที่ตรวจแล้วมาเรียงลำดับ จากสูงสูดมาต่ำสุด แล้วหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ เทคนิค 27% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ ของฟาน (Fan. 192 : 6-52) โดยกำหนดความยากง่าย (p) อยู่ในช่วง .05 - .70 หาค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ในช่วง .02

2.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วในข้อ 2.4 มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพูดการ โดยใช้ KR – 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson-20) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตัวอย่างแบบประเมินการพูด

คำชี้แจง

ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา ถ้อยคำ การแสดงออกในการสื่อสาร การพูดภาษาไทย เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง โดยการพูดที่สังเกตได้ชัดเจนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียงที่ถูกต้อง คือ ความสามารถในการสื่อความหมาย นอกข้อสิ่งของได้ถูกต้องตามรูปภาพ
2. การสร้างประโยคสมบูรณ์ คือ ความสามารถในการพูดให้เป็นประโยคหรือแต่งประโยคให้สมบูรณ์และมีความหมายตามรูปภาพ (ใคร ทำอะไร ที่ไหน)
3. การเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ คือ การที่เด็กสามารถเล่าเรื่อง หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้สัมพันธ์กันตามลำดับเหตุการณ์ก่อน- หลังตามรูปภาพ

เวลาที่ใช้ในการประเมิน

เวลาที่ใช้ในการประเมิน ประเมินในเวลาที่จัดกิจกรรมการเล่านิทาน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ได้แก่ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 9.00- 09.40 น. วันที่ 5 ก.ค - 13 ส.ค. 2547

การให้คะแนน

ในช่วงเวลาที่ประเมินการพูดนักเรียน เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมการพูดให้ประเมิน การพูดในแต่ละช่องให้ใส่เครื่องหมาย/ในช่องที่มีทักษะการพูดแต่ละด้านกำกับอยู่ สำหรับ ความหมายแต่ละด้านมีดังนี้

- 3 หมายถึง มีทักษะการพูดมาก
- 2 หมายถึง มีทักษะการพูดปานกลาง
- 1 หมายถึง มีทักษะการพูดน้อย

แบบประเมินทักษะการพูด
นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อผู้ถูกประเมิน.....นามสกุล.....อายุ..... ปี เพศ.....
วันเวลาที่ประเมิน.....สถานที่.....
ผู้ประเมิน.....

ลำดับ ที่	พฤติกรรมการพูดด้านต่าง ๆ	ระดับคะแนน		
		1	2	3
1	การออกเสียงที่ถูกต้อง การสื่อความหมายบอกชื่อสิ่งของได้ถูกต้องตามรูปภาพ			
2	การสร้างประโยคสมบูรณ์ การพูดให้เป็นประโยคหรือแต่งประโยคให้สมบูรณ์			
3	การเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน- หลัง การเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่างๆตามลำดับ ก่อน- หลัง			
รวม				

หมายเหตุ 1. ระยะเวลาในการประเมินคนละ 5 นาที
2. จับฉลากในการออกมาเล่านิทาน

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Posttest-Design ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	กลุ่มก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

ความหมายของสัญลักษณ์

- R แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม
- E แทน กลุ่มทดลองโดยการได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
- C แทน กลุ่มควบคุม
- X แทน โดยได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
- ~ แทน การไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
- T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
- T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง Randomized Control Group Pretest-Posttest Design โดยแบ่งการทดลองดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทำแบบประเมินการพูดก่อนดำเนินการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วเก็บคะแนนเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลองกับกลุ่มทดลองโดยใช้โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรม การเล่านิทานเป็นเวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้งๆ ละ 40 นาทีเป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 วัน คือ วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่เวลา 9.00- 9.40 น. วันที่ 5 ก.ค. ถึง วันที่ 13 ส.ค. 2547

3. ระยะเวลาทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบประเมินการพูดโดยใช้แบบประเมินชุดเดียวกันกับนักเรียนที่ทำก่อนทดลอง และเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการได้เข้ารับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
2. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน กับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะการพูดของนักเรียน ที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานกับนักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
4. ผู้วิจัยคำแนะนำทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานเปรียบเทียบเป็นกราฟแท่ง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะการพูด โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ ของ (Fan. 1952 : 6–52) →
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของทักษะการพูดโดยใช้ KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson – 20)
3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Match Pairs Signed-Ranks Test)
 - 3.2 เปรียบเทียบผลต่างของทักษะการพูดระหว่างนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน โดยใช้การทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U -Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของคะแนนทักษะการพูด
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานของคะแนนทักษะการพูด
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของคะแนนทักษะการพูด
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของคะแนนทักษะการพูด
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Mathched Pairs Signed-Ranks Test)
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ

1. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทาน
2. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรม การเล่านิทาน
3. เปรียบเทียบผลต่างทักษะของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ดังแสดงในตาราง 2 – 4

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนทักษะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลัง
ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	7.50	.38	0**
หลังทดลอง	8	20.50	2.50	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้น หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานทำให้นักเรียนมีทักษะในการพูดมากขึ้น

2. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง
ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

กลุ่มควบคุม	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	7.50	.63	1.00*
หลังทดลอง	8	8.50	.37	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 ปรากฏว่า นักเรียนมีทักษะการพูดมากยิ่งขึ้นหลังจากไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้น

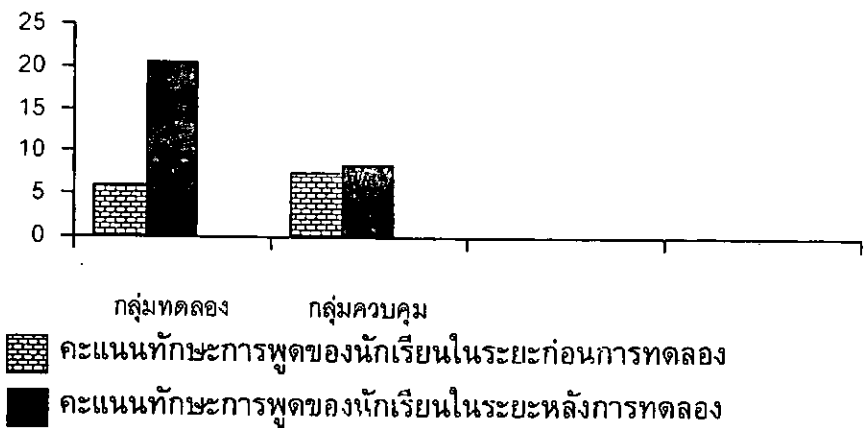
ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของทักษะการพูดก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
ก่อนทดลอง	8	14	14.25	0*
หลังควบคุม	8	0.5	1.00	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานมีทักษะการพูดสูงยิ่งขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการจัดกิจกรรมเล่นิทานทำให้นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทาน

4. แสดงการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทาน ดังแสดงในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทาน

จากกราฟแสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังมีคะแนนทักษะการพูดใกล้เคียงกัน ส่วนคะแนนทักษะการพูดก่อนและหลังการทดลองจะเห็นว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะการพูดมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งคะแนนทักษะการพูดเพิ่มขึ้นน้อยกว่ากลุ่มทดลองอย่างชัดเจน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการได้รับกิจกรรม การเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้น หลังจากได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน
2. นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้น หลังจากไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน มีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 60 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จากประชากร และการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาทักษะการพูด โดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมกิจกรรมการเล่านิทาน
2. แบบประเมินทักษะทางการพูด

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็น 3 ชั้นตามผลการทดลองแบบ Randomized Control Group-Posttest Design มีขั้นตอนดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง ผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทำ ก่อนดำเนินการวิจัย แบบประเมินทักษะการพูด เพื่อเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนทดลอง (Pretest)

2. ระยะทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้ ผู้วิจัยทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง โดยใช้โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เป็นเวลาในการทดลองทั้งหมด 12 ครั้งละ 40 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 วัน คือ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่เวลา 9.00 – 9.40 น. วันที่ 5 ก.ค. 2547 ถึงวันที่ 13 ส.ค. 2547

3. ระยะหลังทดลอง

ผู้วิจัยให้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ทำแบบประเมินการพูดโดยใช้แบบประเมินชุดเดียวกันกับนักเรียนที่ทำก่อนทดลอง และเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

4. นำคะแนนก่อนการทดลองในข้อ 1 และหลังการทดลองในข้อ 3 มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน

2. เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะการพูดของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

4. ผู้วิจัยนำคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานนำมาเปรียบเทียบเป็นกราฟแท่ง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้นหลังจากไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังนี้

จากการศึกษา การจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุณย เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. นักเรียนมีทักษะทางการพูดมากขึ้นหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานทำให้มีทักษะการพูดมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเป็นวิธีการที่จัดประสบการณ์ตรงให้กับนักเรียนเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่านิทานให้เพื่อนฟังอย่างอิสระตามจินตนาการและทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา และมีทักษะทางการพูดเช่น การออกเสียง การสร้างประโยค การลำดับเหตุการณ์ ต่างๆได้ดีขึ้นและเหมาะสมตามวัย ดังที่ สตีวิกซ์และซิมสัน (Stewig and Simpson.1995 : 141) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กปฐมวัยมีความอยากรู้อยากเห็นและความต้องการที่จะสื่อสารกับผู้อื่น เป็นสิ่งเร้าให้เกิดการแสดงออกทางความคิด ด้านการพูด แต่เด็กมีก้อยคำในการสื่อสารที่ค่อนข้างจำกัด จึงพยายามแสวงหาการใช้คำพูดด้วยตนเอง สิ่งเร้าที่มีประโยชน์ต่อการพูดของเด็กคือ การเปิดโอกาสให้เด็กพูด ถึงสิ่งที่ชอบ ด้วยคำพูดของเขาเอง ดังนั้นครูผู้สอนควรจะได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านภาษาและความสามารถในการพูดของเด็กในแต่ละช่วงวัย เมื่อจัดกิจกรรมสนทนากลุ่มการพูดได้เหมาะสมต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนานาคสกุล (2539-37) ที่ได้ศึกษาวิธีการเล่านิทานประกอบภาพตามจินตนาการ เป็นวิธีการจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดของเด็ก โดยการจัดกิจกรรมสนทนาประกอบกิจกรรมการอ่านในรูปแบบของคำ รูปธรรม เช่น การนำภาพประกอบมาแต่งเป็นเรื่องราว เล่าเรื่องที่แต่งขึ้นให้เพื่อนฟัง ซึ่งการเล่าเรื่องจะช่วยพัฒนาทักษะภาษาดีขึ้น ประกอบกับการจัดการเรียนการสอนภาษาในชั้นอนุบาลซึ่งสอดคล้องกับ ลิเวนและริกซ์ (Livand Rite 1998 : 384) ได้กล่าวไว้ว่าการ

เล่านิทาน “ผู้เล่าและผู้ฟัง” ต่างมีประสบการณ์ร่วมกันในการเล่านิทาน และแสดงออกในทางสร้างสรรค์ จากการฟังนิทานเกิดจากความสามารถซึ่งไม่เพียงเท่านั้น แต่เป็นการเฝ้าดูอย่างพินิจพิจารณา ไม่ใช่เพียงการรับเท่านั้น แต่เป็นการฟังอย่างตั้งใจ ไม่ใช่เป็นการเรียนแบบ แต่เป็นการคิดแปลกๆ ใหม่ และไม่ใช่เพียงการสังเกต แต่เป็นการได้มีประสบการณ์ รับรู้สิ่งใหม่ๆ ในทันใด ดังนั้นการเล่านิทานจะช่วยจูงใจให้เด็กสนใจที่จะดูและฟังและคิดสิ่งแปลกใหม่ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความคิด และความสามารถทางภาษาให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี และสอดคล้องกับ ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2526 : 125-126) ที่ได้กล่าวว่าการเล่านิทานนั้น มีคุณค่าต่อเด็ก โดยเฉพาะเด็กก่อนวัยเรียน จะเป็นเครื่องให้เข้าใจเด็กยิ่งขึ้นและเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาและสอดคล้องกับ เนื่อน้อง สันนบุญ (2543: 45) ได้กล่าวไว้ว่า การเล่านิทานเป็นสิ่งที่เด็กอยากรู้ เด็กทุกคนสนุกกับนิทานที่เขาชอบ และเป็นความสนุกที่เขาเรียนรู้สิ่งต่างๆ โดยไม่รู้ตัวทั้งด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม ความรู้รอบตัว ความคิดจินตนาการ อีกทั้ง สัมผัสสัมผัสรัก การอ่าน ที่ละน้อย จนกระทั่งกลายเป็นนักอ่านโดยไม่รู้ตัว การจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก โดยใช้นิทานนำไปสู่ประสบการณ์ภาษา โดยการยึดเด็กเป็นศูนย์กลางเปิดโอกาสให้เด็กมีอิสระในการทำกิจกรรมการเล่านิทานด้วยตนเอง โดยใช้ภาพจากหนังสือนิทาน เป็นสื่อเข้ากระตุ้นให้เด็กพูดถึงเนื้อเรื่องในนิทานให้เพื่อนฟัง การเล่านิทานโดยให้เด็กแต่งนิทานต่อกับเพื่อนและการเล่านิทานโดยเด็กแต่งนิทานต่อจากครูจะมีผลต่อทักษะด้านการพูด เช่น ช่วยฝึกทักษะการพูดให้รู้จักคำศัพท์ใหม่ๆ พูดให้ผู้อื่นเข้าใจและพูดให้ชัดเจนถูกต้องมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของจอห์น ดิวอี้ (John Dewey : 1916) ที่กล่าวว่าเด็กเรียนรู้ด้วยการกระทำ (Learning by Doing) ทำให้เด็กเรียนรู้ได้ดี จากการลงมือกระทำหรือร่วมกิจกรรมเล่านิทานและเป็นวิธีพัฒนาทักษะการพูดของเด็กได้

ผลของการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เนื่อน้อง สันนบุญ (2543: 51) ที่ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเล่านิทานของเด็กปฐมวัย พบว่าการจัดกิจกรรมเล่านิทานทำให้นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลปราจีนบุรี อำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี มีทักษะการพูดมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดนั้น นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมกิจกรรม การเล่านิทาน ในครั้งแรกๆ ที่ร่วมกิจกรรมเล่านิทาน นักเรียนยังมีความเขินอายอยู่บ้าง เนื่องจากนักเรียนไม่ค่อยได้ออกมาเล่านิทานหน้าห้อง โดยส่วนมากจะนั่ง ฟังครูเล่านิทานมากกว่า ผู้วิจัยจึงพยายามใช้คำพูดกระตุ้นและกล่าวชมให้กำลังใจ นักเรียนให้กล้าออกมาร่วมกิจกรรมเล่านิทานตามรูปภาพตามจินตนาการ ต่อจากเพื่อน ถ้านักเรียนคนใดเล่านิทานได้ถูกต้องเพื่อแต่งประโยค ลำดับเหตุการณ์ตามเนื้อเรื่องได้ดีชัดเจน อย่างที่ครูชี้แนะก็จะให้การเสริมแรงนักเรียนทันที และขณะที่นักเรียน เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานในครั้งแรกๆ นักเรียน บางคนก็ยัง ออกเสียง แต่งประโยค ได้ไม่ถูกต้องทุกภาพ ผู้วิจัยจึงให้คำแนะนำพอดครั้งต่อไป ผู้วิจัยพบว่า ขณะ

เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานนักเรียนทุกคนมีความสนใจและตั้งใจทำกิจกรรมให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีโดยเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานครบทุกครั้ง สนทนาและตอบคำถามจากนิทานได้ดี นักเรียนเริ่มเล่านิทาน ได้ตามวัตถุประสงค์ ของกิจกรรมการเล่านิทาน ได้ดีขึ้น และถูกต้องเหมาะสมตามวัยมากขึ้น

ดังนั้น เมื่อนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะ การพูดมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน

2. นักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานนักเรียนก็สามารถพัฒนาทักษะการพูดมากขึ้นได้ ทั้งนี้ เพราะนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมต่างๆประจำวันทั้งที่ทางโรงเรียนจัดไว้ โดยมีกิจกรรมหลัก 6 กิจกรรม คือ กิจกรรมเสรี กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ กิจกรรมเสริมประสบการณ์ กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมกลางแจ้ง และกิจกรรมเกมการศึกษา ซึ่งเป็นไปตามคู่มือหลักสูตร ก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2536 (3-6 ปี) กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดกิจกรรมดังกล่าวจะพัฒนา ทักษะการพูดของนักเรียนในระดับหนึ่ง

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้แม้จะไม่ได้ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน แต่นักเรียนได้เรียนรู้โดยผ่านการจัดกิจกรรมและการจัดประสบการณ์ ประจำวันที่โรงเรียนจัดไว้ให้นั้น นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้นโดยสังเกตจากการสนทนาและตอบคำถามต่างๆ ในการร่วมกิจกรรมได้ดีขึ้น

ดังนั้นนักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้มากขึ้น

3. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้น กว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานให้แก่เด็กนักเรียนเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ทั้งนี้ เพราะผู้วิจัยจัดเตรียมอุปกรณ์ในการเล่านิทานที่น่าสนใจและดึงดูดความสนใจของนักเรียนและ กิจกรรมการเล่านิทานมีหนังสือนิทานที่มีขนาดพอเหมาะกับเด็กสี่สัณสวยาม โดยเฉพาะเป็นรูปภาพสัตว์สวยงาม นิทานเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากออกมาเล่านิทาน อยากเปิดหนังสือนิทานหรืออยากเล่าเร็วๆ ในการร่วมกิจกรรมยังเป็นการฝึกให้เด็กได้ออกเสียงที่ถูกต้อง ฝึกการแต่งประโยค ฝึกการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง และยังได้ใช้จินตนาการ ในการติดตามรูปภาพในนิทาน อีกทั้งยังได้เปิดโอกาสให้ฝึกเป็นผู้พูด และผู้ฟังที่ดีด้วย และรู้จักการรอคอย ในการออกมาเล่านิทานในครั้งต่อไปด้วยตนเอง โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ ขั้นนำ ผู้วิจัยนำเข้าสู่ กิจกรรมการเล่านิทาน โดยสนทนาเกี่ยวกับการเล่านิทานในแต่ละครั้ง ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยนำ นิทานมาสาธิต การเล่านิทาน จากนั้นผู้วิจัยให้จับฉลากออกมาเล่านิทานทีละคน ตั้งแต่ต้นจนจบ

ตามจินตนาการ ขั้นสรุป ผู้วิจัยกล่าวชมเชยและให้กำลังใจกับนักเรียนที่ออกเสียง แต่งประโยค ลำดับเหตุการณ์ ได้ถูกต้อง ชัดเจน สรุปเพิ่มเติมให้กับนักเรียนที่พูดได้และไม่ได้ ถ้านักเรียนพูดไม่ได้ ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อนำไปปฏิบัติและให้ชมเชยทันที กำลังใจในการพูดครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner : 1936) ที่กล่าวว่า การเสริมแรงทันทีทันใดมักใช้เมื่อต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว เมื่อเด็กตอบถูกครูเสริมแรงทันที เช่น ดาว ซึ่งเหมาะสมกับเด็กอนุบาลในการพัฒนาทักษะการพูด หรือรวมกิจกรรมทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ธอร์นไดค์ (Thorndike : 1814-1949) ได้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วถ้าได้รับผลที่พึงพอใจ ผู้เรียนย่อมอยากเรียนรู้ต่อไป ต้องหมั่นฝึกเรียนรู้บ่อยๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้และคงทนถาวร แม้ระยะผ่านไปนานเท่าใด เช่นการออกเสียงในภาษาได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงและไวยากรณ์ก็จะทำให้การฝึกทักษะนั้นได้ผลลัพธ์ดีต่อการฝึกทักษะการพูดได้แก่ การออกเสียง แต่งประโยค ลำดับเหตุการณ์ ซึ่งในการฝึกทักษะการพูดของนักเรียนได้ดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ วาสิ ประสงค์ (2524 :17) การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่เป็นการพูดและการกระทำออกมาให้มากที่สุดจะส่งผลต่อการเรียนรู้ถึงร้อยละ 90

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดการออกเสียงและนิทานยังสร้างความสนุกสนาน ตื่นเต้น ระวังในการร่วมกิจกรรมการเล่านิทานทำให้นักเรียนสนใจตลอดเวลา จึงทำให้มีทักษะการพูดมากกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ถึงแม้ว่าจะมีทักษะการพูดเพิ่มมากขึ้น แต่น้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน เพราะกลุ่มที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามที่โรงเรียนจัดไว้ ตามคู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2536 (3-6 ปี) กระทรวงศึกษาธิการ การจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ในแต่ละวันจะมีการเล่านิทานสอดแทรกในกิจกรรมต่างๆ แต่ก็ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชิน ไม่ตื่นเต้น ระวังกับการร่วมกิจกรรมในแต่ละวัน จึงส่งผลให้ นักเรียนที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดน้อยกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจมา คำสอน (2544 : 46) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือต่อกับเพื่อนและเด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือต่อจากครู ผลการวิจัยพบว่ามีทักษะทางการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มภายหลังการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานและนักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน มีความสามารถทางการพูดในด้านต่างๆ ได้แก่ การออกเสียง การแต่งประโยค ลำดับ

เหตุการณ์ก่อน-หลัง ได้ถูกต้องชัดเจนและเหมาะสมตามวัย มีความกระตือรือร้นสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนสามารถเล่านิทานได้ถูกต้องและรวดเร็ว ขณะร่วมกิจกรรมมีความสนุกสนาน ยิ้มแย้มแจ่มใสมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นอันเป็นผลมาจากที่นักเรียนได้ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน โดยผู้วิจัยเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ เป็นสื่อที่เป็นรูปธรรมชัดเจนมีหลากหลาย มีรูปภาพ สีสน สวยงาม และคอยให้คำแนะนำวิธีการเล่านิทานอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ และมีการเสริมแรงทางสังคมแก่นักเรียน นับได้ว่ากิจกรรมการเล่านิทานเป็นสิ่งที่นักเรียนได้ใช้ในชีวิตประจำวันมากในการติดต่อสื่อสาร เช่น การพูดให้เป็นประโยคเพื่อแสดงความต้องการต่างๆ ของเด็กซึ่งสามารถนำไปพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี ในด้านภาษาการพูดเป็นประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น เมื่อนำนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกันปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้น ได้แก่ การออกเสียง การแต่งประโยค การลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ได้เหมาะสมกันด้วย และมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

ดังนั้น จากผลการทดลอง จึงเห็นได้ชัดเจนนว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน ทั้งนี้จากการสังเกตนักเรียนขณะทำการทดลองนักเรียนในกลุ่มควบคุมจะขาดความสนใจที่ต่อเนื่องและไม่มีแรงจูงใจในการเล่านิทาน รวมทั้งไม่ได้รับเทคนิควิธีการที่ถูกต้องมาพัฒนาทักษะการพูดและกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการชี้แนะหรือคำแนะนำจึงทำให้ไม่มีทักษะอื่นที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทักษะการพูดที่ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้นนักเรียนที่ไม่ได้รับโปรแกรมการเล่านิทาน จึงมีทักษะการพูดที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการทดลองจะเห็นว่า กิจกรรมการเล่านิทานสามารถพัฒนาทักษะการพูดมากขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองทักษะการพูดมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการทำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการนำกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนที่มีทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ โดยการนำกิจกรรมการเล่านิทานสอดแทรกกับบทเรียนให้มีความเหมาะสม

1.2 ควรให้ความสำคัญกับโปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยการฝึกอบรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน และเลือกให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม ถูกต้องชัดเจนและไปใช้ให้เกิดประโยชน์จนกระทั่งให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะมีการนำไปใช้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำกิจกรรมเล่านิทานไปใช้กับทักษะด้านอื่น ๆ ด้วยได้แก่ ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง ทักษะการเขียน

2.2 ควรมีการนำกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึง 3 และนักเรียนระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1

2.3 ควรมีการติดตามผลเป็นระยะโดยเริ่มในระยะ 1 เดือนหลังจากการทดลองเสร็จสิ้น หลังจากนั้นติดตามผลทุก 3 เดือน เพื่อสังเกตความคงทนในทักษะการพูดของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2541). “การเล่านิทาน” การศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น. 2539.
- จันทร์เพ็ญ สุภาผล. (2535). การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กับกิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา สุทธิจินดา. (2532). พัฒนาการทางภาษาด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กก่อนวัยเรียน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- จิระภา กัณฐียาภรณ์. (2532). วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาที่ส่งผลต่อความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของเด็กก่อนประถมศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ฉวีวรรณ กินาวงศ์. (2526). การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ : พิมพ์เนศ.
- ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2525). ทักษะและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : พิมพ์พิทักษ์อักษร.
- ณัฐมา อาสารัฐ. (2521). วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สตรีเนติศึกษา.
- ทรงพร สุทธิธรรม. (2534). การศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจทัศนคติของผู้อื่นของเด็กปฐมวัย ที่ผู้ปกครองจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อส่งเสริมการคลายการยึดตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายสำเนา.
- ทัศนีย์ อินทรบำรุง. (2539). วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานก่อนกลับบ้าน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ทิพย์สุดา นิลสินทพ. (2532). “ครูขาหนูอยากฟังนิทาน”. เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : ชมรมไทยอิสราเอล.
- ทิตนา แคมมณี. (2535). หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีไทย. กรุงเทพฯ : หน่วยปฏิบัติการการศึกษาวิจัยการศึกษาปฐมวัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เนื่อน้อง สนับบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทาน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.

- บังอร พานทอง. (2534). "ทำอย่างไรเด็กจึงรักการอ่านและการเรียนภาษา," การศึกษาปฐมวัย. 1(2) : 29-38 ; เมษายน.
- บำเพ็ญ การพานิชย์. (2539). การอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการจัดกิจกรรมสนทนาประกอบกิจกรรมการอ่าน. ปริญญาโท กศ.ม (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ปาริชาติ อรุณศักดิ์. (2533). การศึกษาการเล่านิทานที่ไม่จบเรื่องสมบูรณ์ ที่มีผลต่อการคิดแบบอเนกนัยของเด็กปฐมวัย. ปริญญาโท กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- พจมาน เทียรมนัส. (2539). ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงละคร สร้างสรรค์ และประกอบการวาดภาพ. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, เอกสาร.
- พรจันทร์ จันทวิมล. (2529 มิถุนายน). "การเล่านิทานสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน." รักลูก 4 (41) : 103- 105.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2532). เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ลัดดา นิลมะณี . (2527). "หน่วยที่ 7 สื่อการเล่าเรื่องและนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย" เอกสารการสอน ชุดวิชาสื่อการสอนระดับปฐมวัยศึกษา เล่ม 1 . กรุงเทพฯ.
- เยาวพา เดชคุปต์. (2528). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. (2516) . "การเล่านิทานและการเล่าเรื่อง". สื่อภาษาและชุมนุมภาษาไทย ของคุรุสภา.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2532) . การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, ถ่ายเอกสาร.
- วาสิ ประสงค์. (2524). การศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการศึกษาที่จัดในชั้นอนุบาลศึกษา. ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร.
- ศิริกาญจน์ โกศล. (2520) . "การเล่านิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์แก่เด็กก่อนวัยเรียน". ประชาศึกษา. ปีที่ 2 (12) : 23
- ศรียา นิยมธรรมและประภัสสร นิยมธรรม. (2518). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ ; โรงพิมพ์เจริญพัฒน์.
- สรชัย ศรีสุข. (2530). เปรียบเทียบองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์โดยใช้กิจกรรมเกมนิทาน และปริศนาคำทายของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ ; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ถ่ายเอกสาร.

- สุจิตรา ขาวสำเภางค์. (2533). *ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด ประสบการณ์โดยเด็กเป็นผู้เล่าเรื่องประกอบภาพและครูเป็นผู้เล่าเรื่องประกอบภาพ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ. ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ ; บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวดี ไยพิมล. (2532). *ความสามารถในการจำแนกพฤติกรรม ด้านความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการฟังนิทาน โดยใช้หุ่นมือ และการเล่านิทาน โดยแสดงบทบาทสมมติประกอบ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ ; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร
- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). *ปฐมวัยศึกษาและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อรทัย จันทวิชานวงษ์. (2523). *รูปแบบนิทานที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. ปรินญาณินพนธ์ กศ. ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ ; บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , ถ่ายเอกสาร.
- อภิญา กังสนารักษ์. (2530). *การศึกษาพัฒนาการภาษาด้านถ้อยคำ จำนวน ถ้อยคำและการใช้ ประโยคในการสื่อความหมายของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์และในครอบครัว ปกติ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ ; บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- Blood, Janet R.W. (1993) *What's in a Name? The Role of Name writing in Children's Literacy Acquisition*. University of Virginia.
- Bryant , C.K .and M.B Unngerford. (1993). *"Analysis of Strategies for Teaching Environmental Concepts and Values Classification in Kindergarten"*, Journal of Environment Education. 9 (1) : n.d.
- Clore, G.L. and M.B. Rovert. (1978). *"The Effects of Children's Stories on Behavior and Attitudes Modeling and Vicarious Role Playing,"* Resources in Education. 13: 156 ; April.
- Dixson, D.J.J. and E. Sultz (1977). *"Training Disadvantaged Preschoolers on Various Fantasy Activities Effects on Cognitive Functioning and Impulse Control"*, Child Development. Wayne State University. 2: 369 ; June.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. จดหมายขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
2. จดหมายขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย
3. จดหมายขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

51

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/๖๖๖

วันที่ 3 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวนภาพรภ์ อันทะผลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย” โดยมี อาจารย์วีไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมินทักษะการพูด และโปรแกรมการจัดกิจกรรมเล่านิทาน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมิน และโปรแกรมให้ นางสาวนภาพรภ์ อันทะผลา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

/๗๐๕

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลราชบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย โปรแกรม และแบบประเมิน

เนื่องด้วย นางสาวนภาพร อันทะผลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ทดลองโปรแกรมการจัดกิจกรรมเล่านิทาน กับนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำนวน 16 คน และเป็นกลุ่มตัวอย่างแบบประเมินทักษะการพูด ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนภาพร อันทะผลา ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-9336829 มือถือ 01-2595822

ที่ ศธ 0519.12/ ๔๖๔๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษา

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลราชบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย โปรแกรม และแบบประเมิน

เนื่องด้วย นางสาวนภาพร อันทะผลา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ทดลองโปรแกรมการจัดกิจกรรมเล่า นิทาน กับนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 จำนวน 16 คน และแบบประเมินทักษะการพูด ในระหว่างเดือน กรกฎาคม - สิงหาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนภาพร อันทะผลา ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-9336829 มือถือ 01-2595822

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
2. แบบประเมินทักษะการพูด

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทานกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	ฉันคือใคร	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย ขั้นตอน และวิธีการในการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติตลอดจนประโยชน์ที่จะได้รับ 3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง วัน เวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง	1. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง "สวัสดี" พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง 2. ผู้วิจัยแนะนำตัวเองให้นักเรียนรู้จัก 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนแนะนำตัวเอง โดยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม และให้นักเรียนปฏิบัติดังนี้ 3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง "ชื่อของเธอ" เมื่อจบเพลงผู้วิจัยชี้ไปที่นักเรียนคนใด ให้นักเรียน คนนั้นยืนขึ้นพร้อมกับแนะนำตัวเองทำเช่นนั้นจนครบทุกคน 4. ผู้วิจัยกล่าวสรุปถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ว่าต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยกัน 5. ผู้วิจัยอธิบายให้สมาชิกทราบถึงวัตถุประสงค์ กฎระเบียบทั่วไป บทบาทหน้าที่ของสมาชิกตลอดจนข้อตกลงต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ชักถามทำความเข้าใจและนัดหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2-4	ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง	การบอกชื่อสิ่งของ	เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง	ครั้งที่ 2-12 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเช่นเดียวกันทุกครั้งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เตรียมเด็กให้พร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมเล่านิทานโดยชี้แจ้งให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรม ตกลงกับเด็กเรื่องสัญญาณเวลา ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ 1. นำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกัน 2. ให้เด็กจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟังตามรูปในหนังสือนิทานต่อ ๆ กัน กับเพื่อน ตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ทีละกลุ่ม ๆ ละ 4 คน คนละ 5 นาที ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป 1. เมื่อเล่านิทานจบให้เด็กช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน
5-8	ทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์	การสร้างประโยคให้สมบูรณ์	เพื่อพัฒนาทักษะด้านการสร้างประโยคให้สมบูรณ์	
9-11	ทักษะการเล่าเรื่องลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลัง	การเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลัง	เพื่อพัฒนาการเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง	

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจฉิมนิเทศ		เพื่อให้นักเรียนพุดคุยอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่านิทาน 2. ผู้วิจัยสรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมการเล่านิทานและกล่าวชมนักเรียนที่มีทักษะการพูดดีขึ้นอีกครั้ง 3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวเปิดการทดลอง

หมายเหตุ : การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 40 นาที

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ครั้งที่ 1

หัวข้อ ปฐมนิเทศ

เวลา 20 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย ขั้นตอน และวิธีการในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานกับเพื่อนและหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง วันเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ ที่ใช้ในการทดลอง

อุปกรณ์

1. เพลง “ สวัสดิ์ ” และ เพลง “ ชื่อของเธอ ”
2. ทริมีริน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ สวัสดิ์ ” พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง
2. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก
3. ผู้วิจัยแนะนำตนเองโดยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและให้นักเรียนปฏิบัติดังนี้
ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ ชื่อของเธอ ” เมื่อเพลงจบผู้วิจัยชี้ไปที่นักเรียนคนใด ให้นักเรียนคนนั้นยืนขึ้นพร้อมกับแนะนำตนเอง
ปฏิบัติตามข้อ 3.1 ซ้ำจนกว่านักเรียนจะแนะนำตนเองจนครบทุกคน
1. ผู้วิจัยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ว่าต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยกัน
2. ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบทั่วไป บทบาทและหน้าที่ของนักเรียนตลอดจนข้อตกลงต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ชักถาม ทำความเข้าใจ และนัดหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตความร่วมมือ ความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น ชักถาม และการสรุปประเด็นสำคัญ

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 2 - 4

หัวข้อ ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าคาน
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปต่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้วเด็ก ๆ สนุกไหมคะ ใครจำได้บ้างเอ่ยมีนิทานเรื่องอะไรบ้างและใครจะเล่านิทานก่อน วันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียง กัน พร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 5–8

หัวข้อ ทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสม โดยเน้นการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าคอมพิวเตอร์
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีการในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้วเด็ก ๆ สนุกไหมคะ ใครจำได้บ้างเอ่ยมีนิทานเรื่องอะไรบ้างและใครจะเล่านิทานก่อน วันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้ให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 9 -11

หัวข้อ ทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสม

โดยเน้นการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋านิทาน
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปต่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทาน เช่น จากครั้งที่แล้วเด็กๆเล่านิทานให้เพื่อนฟังวันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับสลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 1

หัวข้อ ปฐมนิเทศ

เวลา 20 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย ขั้นตอน และวิธีการในการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทานกับเพื่อนและหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง วันเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ ใช้ในการทดลอง

อุปกรณ์

1. เพลง “ สวัสดิ์ ” และ เพลง “ ชื่อของเธอ ”
2. ทรัมริน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ สวัสดิ์ ” พร้อมทำท่าทางประกอบเพลง
2. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก
3. ผู้วิจัยแนะนำตนเองโดยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและให้นักเรียนปฏิบัติดังนี้
ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ ชื่อของเธอ ” เมื่อเพลงจบผู้วิจัยชี้ไปที่นักเรียนคนใด ให้นักเรียนคนนั้นยืนขึ้นพร้อมกับแนะนำตนเอง
1. ผู้วิจัยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้ว่าต้องการให้นักเรียนคุ้นเคยกัน
2. ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบทั่วไป บทบาทและหน้าที่ของนักเรียนตลอดจนข้อตกลงต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ชักถาม ทำความเข้าใจและนัดหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตความร่วมมือ ความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น ชักถาม และการสรุปประเด็นสำคัญ

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 2

หัวข้อ ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้น
การออกเสียงที่ถูกต้อง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋านาง
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปต่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทาน เช่น ใครเคยฟังนิทานมาแล้วบ้างและใครเคยเล่านิทานมาแล้วบ้าง วันนี้ครูมีนิทานสนุกๆมาให้เด็กๆช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟัง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 3

หัวข้อ ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋านาง
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปต่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

- 1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา
- 1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทาน ในครั้งที่ผ่านมาแล้ววันนี้ใครจะเล่านิทานให้เพื่อนฟังบ้าง วันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟัง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

- 2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน
- 2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที
- 2.3 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ครั้งที่ 4

หัวข้อ ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงที่ถูกต้อง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าคาน
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทาน เช่น จากครั้งที่แล้วนิทานที่เด็กๆเล่าให้เพื่อนฟังสนุกมากแล้วใครบ้างจะเล่าให้เพื่อนเล่านิทานให้เพื่อนฟัง วันนี้ครูมีนิทานสนุกๆมาให้เด็กๆช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟัง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้ให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 5

หัวข้อ ทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าคาน
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้วเด็ก ๆ สนุกไหมคะ ใครจำได้บ้างเอ่ยมีนิทานเรื่องอะไรบ้างและใครจะเล่านิทานก่อน วันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้ให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่นทาน ครั้งที่ 6

หัวข้อ ทักษะสร้างประโยคให้สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ โดยการฝึกเล่นทานที่เหมาะสม โดยเน้นการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋านาง
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่นทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่งการเรียนรู้อยู่ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่นทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่นทานจากครั้งที่แล้วเด็กๆสนุกครุชมเด็ก ๆ เล่นทานได้ดีขึ้น วันนี้ครูก็มีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเช่นเคย

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้ให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่นทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่นทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่นิทาน ครั้งที่ 7

หัวข้อ ทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ โดยการฝึกเล่นิทานที่เหมาะสม
โดยเน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าน้ำ
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่นิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่นิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่นิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่นิทานจากครั้งที่แล้วเด็กๆสนุกไหมคะ ใครจำได้บ้างเอ่ยมีนิทานเรื่องอะไรบ้างและใครจะเล่นิทานก่อน วันนี้ครูมีนิทานสนุกๆมาให้เด็กๆช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่นิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่นิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ครั้งที่ 8

หัวข้อ ทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการสร้างประโยคให้สมบูรณ์ โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสม โดยเน้นการสร้างประโยคให้สมบูรณ์

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

- 1 หนังสือนิทาน
- 2 กระเป๋าคาน
- 3 สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปต่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้วเด็กๆเล่านิทานสนุกมาก วันนี้ครูมีนิทานสนุกๆมาให้เด็กๆช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ครั้งที่ 9

หัวข้อ ทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าน้ำ
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาณเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทาน เช่น จากครั้งที่แล้วเด็ก ๆ เล่านิทานให้เพื่อนฟังวันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้นักเรียนเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 10

หัวข้อ ทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสมโดยเน้นการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าน้อง
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้วเด็กๆช่วยกันเล่านิทานได้สนุกมาก วันนี้ครูมีนิทานสนุกๆมาให้เด็กๆช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทานโดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ครั้งที่ 11

หัวข้อ ทักษะการลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง โดยการฝึกเล่านิทานที่เหมาะสม โดยเน้นทักษะลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง

เวลา 40 นาที

อุปกรณ์

1. หนังสือนิทาน
2. กระเป๋าดิน
3. สัญลักษณ์ประจำตัวของนักเรียนรูปร่างไม่ซ้ำกัน เท่ากับจำนวนของเด็กพร้อมเขียนชื่อด้านหลังภาพ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเล่านิทานดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้วิจัยเตรียมนักเรียนเข้าสู่การเรียนรู้ ด้วยการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมการเล่านิทานโดยชี้แจงถึงวัตถุประสงค์และวิธีในการดำเนินกิจกรรมข้อตกลงกับนักเรียนในเรื่องสัญญาเวลา

1.2 ผู้วิจัยนำเข้าสู่กิจกรรมการเล่านิทาน โดยการสนทนาพูดคุยกับนักเรียนถึงประสบการณ์ในการเล่านิทานจากครั้งที่แล้ว เด็ก ๆ สนุกไหมคะ ใครจำได้บ้างเอ่ยมีนิทานเรื่องอะไรบ้างและใครจะเล่านิทานก่อน วันนี้ครูมีนิทานสนุก ๆ มาให้เด็ก ๆ ช่วยกันเล่าให้เพื่อนฟังอีกเหมือนเดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือนิทานมาให้เด็กเลือกตามความสนใจซึ่งมีเนื้อหาใกล้เคียงกันพร้อมสาธิตวิธีการเล่านิทาน

2.2 ให้นักเรียนจับฉลากออกมาเล่านิทานให้เพื่อนฟัง ตามรูปภาพในหนังสือนิทาน โดยเล่าต่อกับเพื่อนตามจินตนาการตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องที่ละกลุ่ม คนละ 5 นาที

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

เมื่อนักเรียนเล่านิทานจบให้นักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องของนิทาน ที่ได้จากการฝึกเล่านิทาน ในการออกเสียงที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้วิจัยสนทนาและให้นักเรียนบอกถึงประโยชน์ที่ได้จากการเล่านิทานนักเรียนมีทักษะการพูดเป็นอย่างไรบ้าง เช่น ใครเล่านิทานได้สนุก และออกเสียงถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยกล่าวชมเชย ส่วนนักเรียนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ผู้วิจัยแนะนำวิธีการพูดออกเสียงที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อนำไปปฏิบัติและให้กำลังใจในการพูดต่อไป

การประเมิน

1. สังเกตการพูดขณะออกมาเล่านิทานและความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการสนทนาและตอบคำถาม การสรุปของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม

โปรแกรมการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ครั้งที่ 12

หัวข้อ ปัจฉินิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนพุดคุยอภิปรายและสรุปเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมเล่านิทาน
2. เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนนำประสบการณ์และความรู้ที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไปพัฒนาทักษะการพูดของตนเองให้ดีขึ้น

เวลา 20 นาที

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมเล่านิทาน
2. ผู้วิจัยสรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเล่านิทาน
3. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวเปิดการทดลอง

การประเมินผล

สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย และการสรุปของนักเรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรม การเล่านิทาน

นิทานเรื่องชุดพิเศษของฉัน

ผีน้าขาว ๆ ลอยล่องลงมาจากฟากฟ้าแสนไกล กึก กึก กึก จักรเย็บผ้าใครใช้เย็บชุดฉันเสียง ของมันดัง กึก กึก กึก กึก เสร็จแล้ว ๆ ลาลาล้าโลโลโล่ สวยไหม ๆ ฉันชอบเดินเล่นในทุ่งดอกไม้ เอ๊ะ ชุดของฉันกลายเป็นดอกไม้ ลาลาล้า โลโลโล่ ชุดลายดอกไม้สวยไหม ๆ อา... ฝนตกลง มา เอ๊ะ ชุดของฉันกลายเป็นน้ำฝน ลาลาล้า โลโลโล่ ชุดลายน้ำฝนสวยไหม ๆ ดอกไม้ในทุ่งหญ้าหอมฟุ้ง ชื่นใจ เอ๊ะชุดของฉันกลายเป็นลายดอกหญ้า ลาลาล้า ชุดลายดอกหญ้าสวยไหม ๆ โอ๊ะโอ! นกบินมาจิกดอกหญ้า เอ๊ะ ชุดของฉันกลายเป็นลายนกโอ๊ะโอ! ฉันบินได้ ๆ ชุดลายสีรุ้ง สวยจัง ๆ ชุดลายท้องฟ้ายามเย็นเห็นแล้วสวยดี ฉันง่วงแล้วซึ่สวัสดีดวงตะวัน อ้าว! ชุดชอบฉันกลายเป็นลายดวงดาวไปแล้ว ชุดของฉันพิเศษจังเลย

นิทานเรื่อง หนูเต็นระบำ ส้มตำ ป๊อก ป๊อก

คืนหนึ่ง พายุพัดกระหน่ำหมู่บ้าน มะละกอบนต้นข้างบ้านแมวหล่นมาเกลื่อนกลาด รุ่งเช้า พายุสงบ ครอบครัวหนูโผล่ออกมาจากหมู่บ้าน พวกหนูเล็กลูกมะละกอดิบ ขนาดกำลังเหมาะ หล่นอยู่มากมาย น่าเสียดาย... “อยากลิ้นส้มตำจังเลย จี๊ด จี๊ด” “อยากกินเส้นตำทำเอง ชู๊ต ชู๊ต” พวกหนูรู้ว่าแมวไม่อยู่ จึงช่วยกันแบกลูกมะละกอ เข้าไปในครัวของบ้านแมวอย่างระเริง “แมวไม่อยู่หนูเต็นระบำ ส้มตำ ป๊อก ป๊อก แมวไม่อยู่ หนูช่วยกันทำส้มตำ ป๊อก ป๊อก” พ่อหนูหยิบมีดมาปอกมะละกอ แล้วสับ ฉับ ฉับ แม่หนูหยิบพริก หยิบกระเทียมใส่ครก แล้วโขลก โป๊ก โป๊ก หนูใหญ่หักถั่วฝักยาว ใส่ครก แม่หนูโขลก โป๊ก โป๊ก หนูกลางขอมะละกอจากพ่อใส่ครก แม่หนูโขลก โป๊ก โป๊ก หนูเล็กเด็ดมะเขือเทศใส่ครกแม่หนูโขลก โป๊ก โป๊ก พ่อหนูบีบมะนาวใส่ครก แม่หนูคลุก ๆ พ่อหนูเหยาะ น้ำปลา แม่หนูตักน้ำต่ายบีบใส่ครก แล้วคลุก คลุก คลุก แม่หนูหยิบกุ้งแห้ง ตักถั่วลิสงใส่ครก แล้วคลุก คลุก โขลก โขลก เสร็จแล้วจ้า ส้มตำ ป๊อก ป๊อก ลูกหมาอยู่หน้าบ้าน ได้กลิ่นส้มตำ ทำจุกพุดพิด พุดพิด ลูกหมอยุ่หลังบ้าน ได้กลิ่นส้มตำ ทำเสียง อู๊ด อู๊ด อี้ด อี้ด ลูกกระต่ายอยู่ข้างบ้าน ได้กลิ่น ส้มตำ ทำปาก หมุบหมิบ หมุบหมิบ ลูกนกอยู่บนต้นไม้ ได้กลิ่นส้มตำ ทพเสียง จิบ จิบ จิบ จิบ สัตว์ทั้งหลายพากันมาดู พวกหนูทำส้มตำน่าอร่อยจริง ๆ “แมวไม่อยู่ หนูเต็นระบำ ส้มตำ ป๊อก ป๊อก แมวไม่อยู่ หนูช่วยกันทำส้มตำ ป๊อก ป๊อก” เมี้ยวววว!!! หนูไปแล้ว แมวเต็นระบำ ส้มตำ ป๊อก ป๊อก หนูอิ่มแล้ว แมวช่วยกันทำ ส้มตำป๊อก ป๊อก

นิทานเรื่องฉันชื่อมิฟฟี

สวัสดีจะมาพบเพื่อนใหม่ รู้จักฉันไหมกระต่ายตัวต่าย ฉันชื่อมิฟฟี มีหูยาวยาว มีขนสีขาวยาว อายุเท่าเธอครอบครัวมิฟฟี มีรักผูกพัน พ่อแม่ของเน ทานแสนใจดี บ้านของมิฟฟี สีขาวกระจ่าง มีบานหน้าต่าง สีแดงสดใส ของเล่นมิฟฟี มีอยู่ในตู้ พอเปิดออกดู อู้ฮู! เยอะจัง แก้วมิฟฟี ตัวนี้แสนรัก เอาไว้นั่งพัก เอาหลังสบายโรงเรียนมิฟฟี มีเด็กมากมาย นักเรียนทั้งหลาย ชอบไปโรงเรียน คุณครูใจดี มีเรื่องสนุก นิทานแสนสุข เล่าให้เด็กฟัง ฉันชอบร้องเพลง บรรเลงเบิกบาน ช่วยกัน ขับขาน สำราญหัวใจ ฉันชอบขีดเขียน ชอบเรียนลากเส้นม้วนวงก็เป็น เห็นไหม...สวยดี ได้เวลา พัก เพื่อนรักเฮฮา เล่นที่สนามหญ้า เริงรำเพลินใจ เติ่งนอนของฉันนั้นนุ่มนวลนอน ผ้าห่มกับนอน นอนสบาย ล่วงแล้ว....เพื่อนจำ ต้องลาแล้วซี นอนหลับฝันดี ราตรีสวัสดิ์

นิทานเรื่อง กุ๊กไก่ปวดท้อง

กุ๊กไก่กินลูกกวาด สีฉูดฉาด แดงแสด เขียวขี้ กุ๊ก ไก่มีความสุข หัวเราะ “อู้อู...อร่อยดี” จับพลันกุ๊กไก่ปวดท้อง กุ๊กไก่นั่งร้องไห้คราง อี้อ อี้อ แม่ไก่พาไปหาหมอด กุ๊กไก่นั่งรอร้องป้าหมอ หมี่ ลูกกวาดปวดท้อง ลูกกวาดปวดท้อง นกแก้วปวดท้อง นกกระเจี๊ยบปวดท้อง ทุกตัวนั่งร้องไห้ ร้อง หมอ หมี่ บ้าหมี่บอก “เด็กน้อย...ลูกกวาดอร่อย แต่ระวังหนอยซี แดงแสด เขียวขี้ สีสวย มีสารพิษ ปนด้วย จึงปวดท้องอย่างนี้ ที่หลังจะกินลูกกวาด เลือกสีสะอาด หอมฉ่ำดีดี” เด็กเล็ก ต่างตั้งใจฟัง ต่อไประวังตัวเองดีดี วันนี้เราหายปวดท้อง เด็ก เด็ก จึงต้อง “ขอบคุณป้าหมอหมี่”

นิทานเรื่องหนอนน้อยจอมเขมือบ

ผีเสื้อแสนสวยออกไข่ไว้บนใบไม้ต่อมาหลายวัน หนอนน้อยกระดึบออกจากไข่ตัวของมัน เล็กนิดเดียวหนอนน้อยกินใบไม้ที่มันเกาะอยู่ หนอนน้อยกินใบไม้แล้วใบ หนอนน้อย โตขึ้น โตขึ้น ทุกวันแต่ใบไม้เหลือน้อยลง น้อยลงทุกที หนอนน้อยกำลังกินใบไม้ในสุดท้ายอย่างเพิลิดเพิลินตัว ของมันก็โตเต็มที่และไม่รู้เลยว่าอันตรายกำลังใกล้เข้ามา นกตัวหนึ่งบินผ่านมา เห็นหนอนน้อยตัวอ้วนพีเกาะโตเต็ดยูบบนกิ่งไม้ นกตัวนั้นบินโฉบลงมาอย่างรวดเร็ว แล้วหนอนน้อยก็กลายเป็นอาหารของมัน กิ่งไม้รำพึงว่า “ถ้าหนอนน้อยไม่เห็นแก่กินจนเกินไป เหลือใบของฉันไว้บ้างตัวบ้างหนอนน้อยคงจะได้โตขึ้นเป็นผีเสื้อแสนสวยแน่ ๆ”

บัญชีการพูดออกเสียง คำศัพท์ การแต่งประโยค การลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง
ตามรูปภาพ คำยาก-คำง่ายปานกลางของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

1. การออกเสียงที่ถูกต้อง บอกชื่อสิ่งของตามรูปภาพแบ่งออก เป็นคำยาก 10 คำ ได้แก่
หอยทาก	จมูก	สตรอบรอรี่	สับปะรด	ทับทิม
ผีเสื้อ	กระท้อน	ชอล์ก	โทรทัศน์	ยานอวกาศ
2. คำง่ายปานกลาง 10 คำ แบ่งออกเป็น 10 คำได้แก่
ตุ๊กตา	ลูกบอล	กระดาน	สนุ่	รถเมล์
รถเข็น	รถถัง	จรวด	รถยกของ	มอเตอร์ไซด์
3. คำง่าย 10 คำ ได้แก่
ปลา	นก	ปาก	ฟัน	หู
กบ	ไก่	มด	ปลา	ตา

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

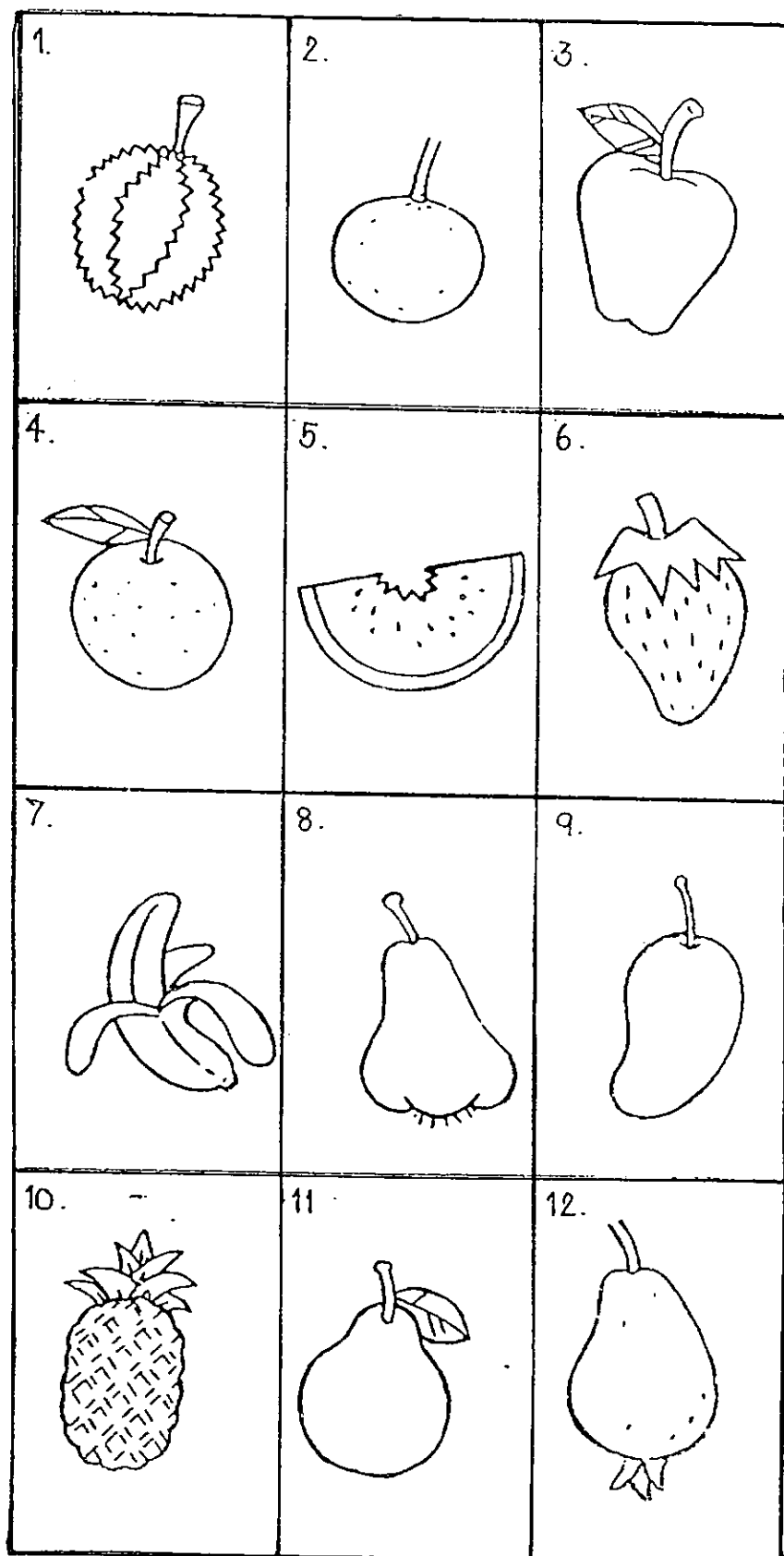
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียงตามรูปภาพคำดังต่อไปนี้

1. โทรทัศน์	16. ทูเรียน
2. กลอง	17. กระท้อน
3. กระดาน	26. แอปเปิ้ล
4. ตึกดา	27. ส้ม
5. หุ่นยนต์	28. สดอบรอรี่
6. จิ้ง	29. กล้วย
7. ปลา	30. ชมพู่
8. ซอลก์	31. มะม่วง
9. ลูกบอล	32. สัตว์ประรด
10. สบู่	33. ส้มโอ
11. นก	34. ทับทิม
12. เรือ	35. กระต่าย
13. ยานอวกาศ	36. มด
14. มอเตอร์ไซด์	37. แมว
15. เครื่องบิน	38. ปลา
16. ปลา	39. ผีเสื้อ
17. ฮีปโป	40. สุนัข
18. แมลง	41. กบ
19. หอยทาก	42. เป็ด
20. ไก่	43. นก
21. ปาก	44. ฟัน
22. คีว	45. ตา
23. จมูก	46. คาง
24. หู	47. มือ
25. เท้า	48. เขน

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

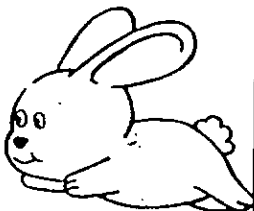
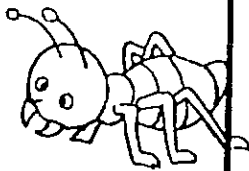
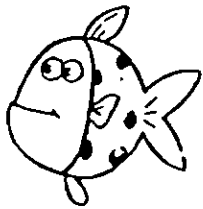
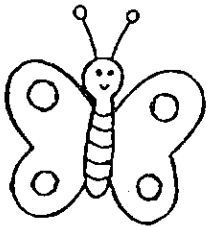
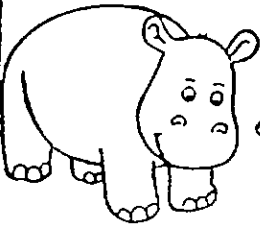
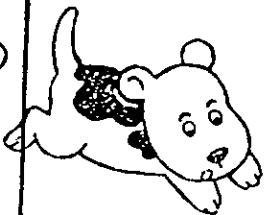
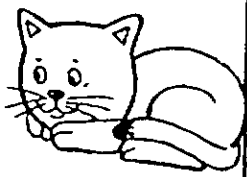
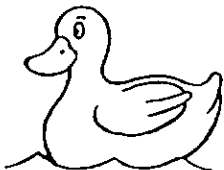
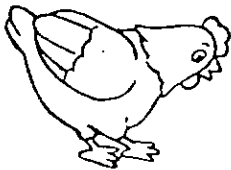
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียง บอกชื่อตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

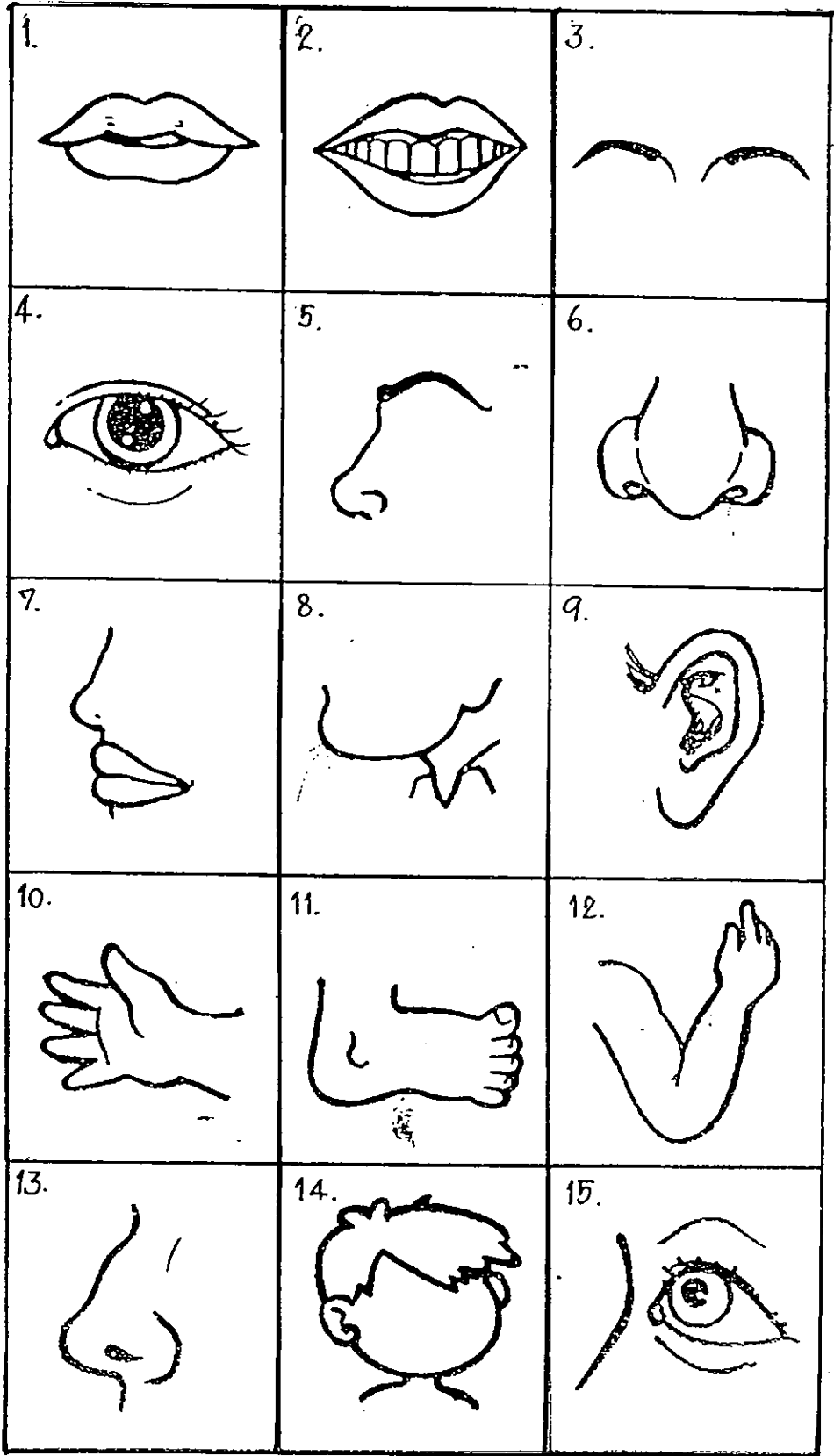
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียง บอกชื่อตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

1. 	2. 	3.
4. 	5. 	6.
7. 	8. 	9.
10. 	11. 	12.

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

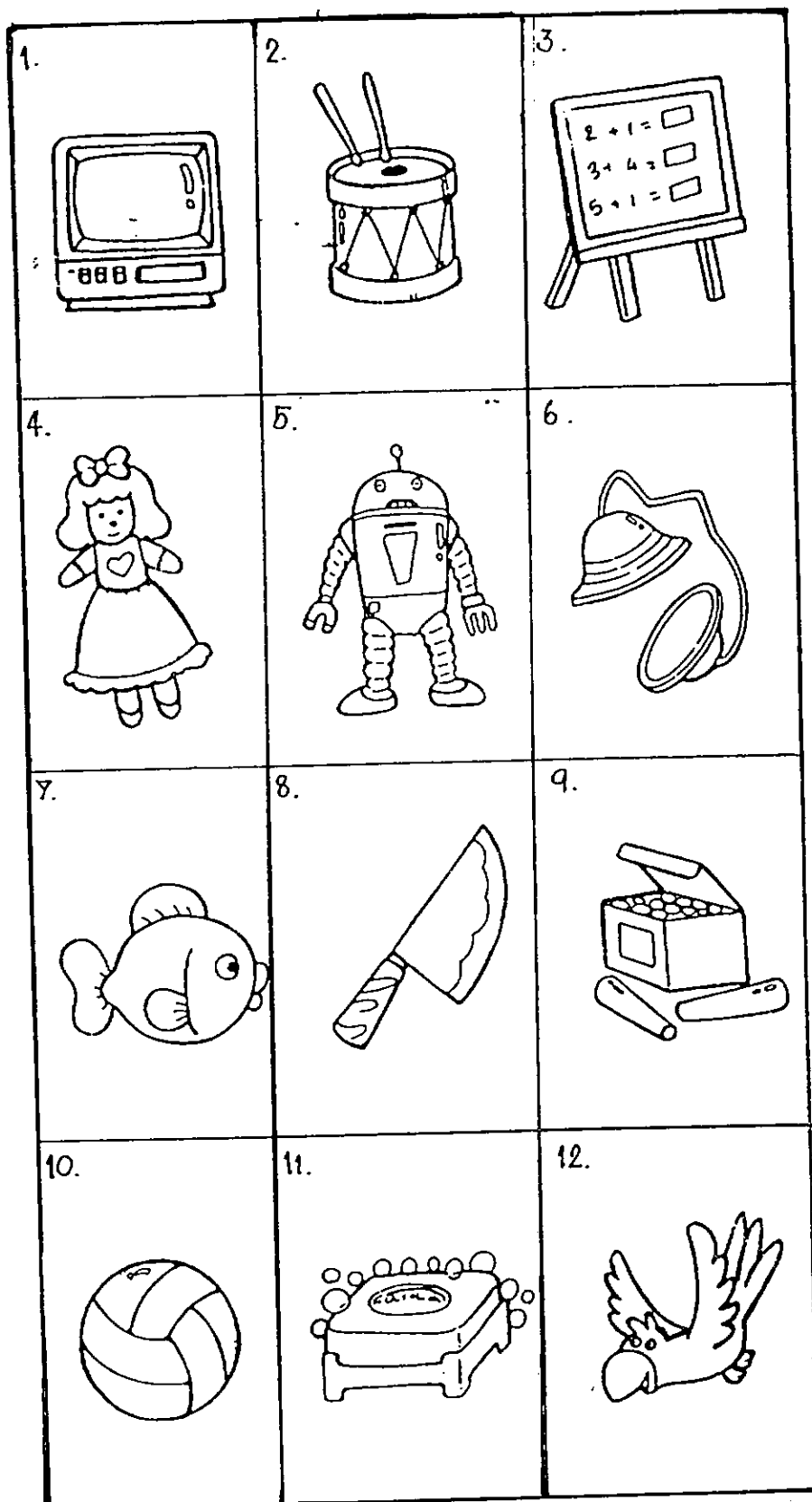
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียง บอกชื่อตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

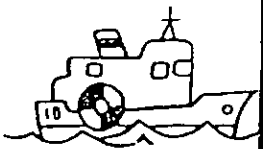
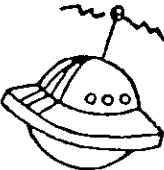
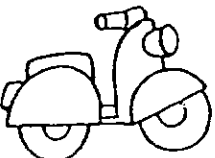
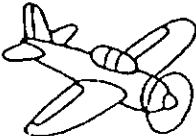
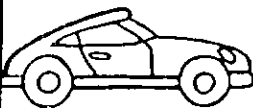
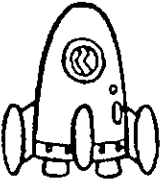
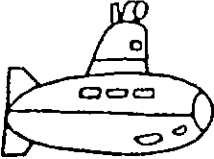
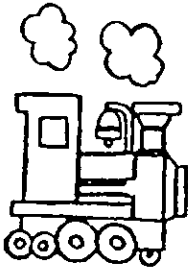
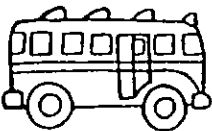
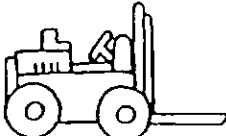
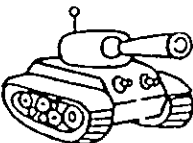
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียง บอกชื่อตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

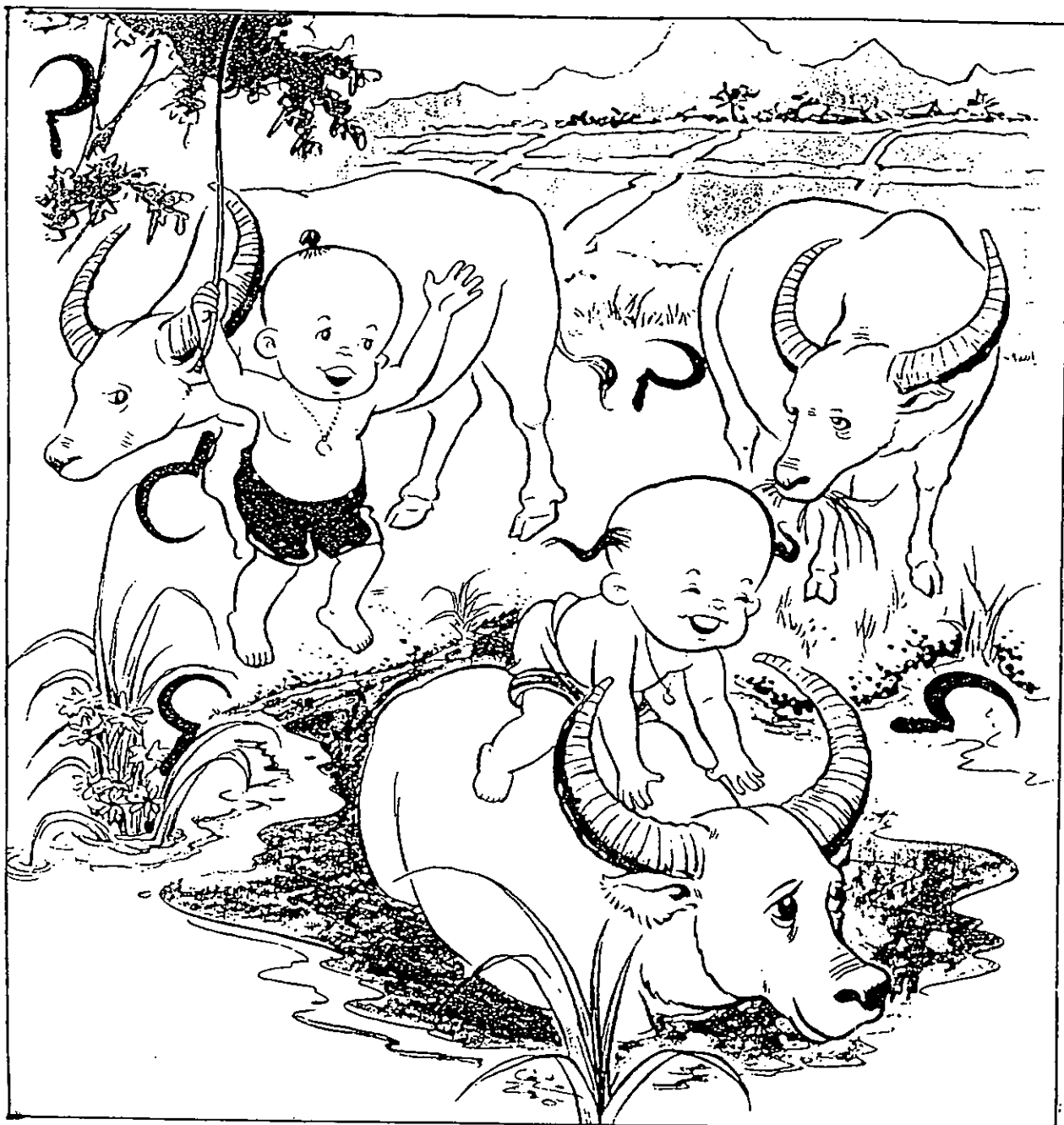
คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดออกเสียง บอกชื่อตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

1. 	2. 	3.
4. 	5. 	6.
7. 	8. 	9.
10. 	11 	12.

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

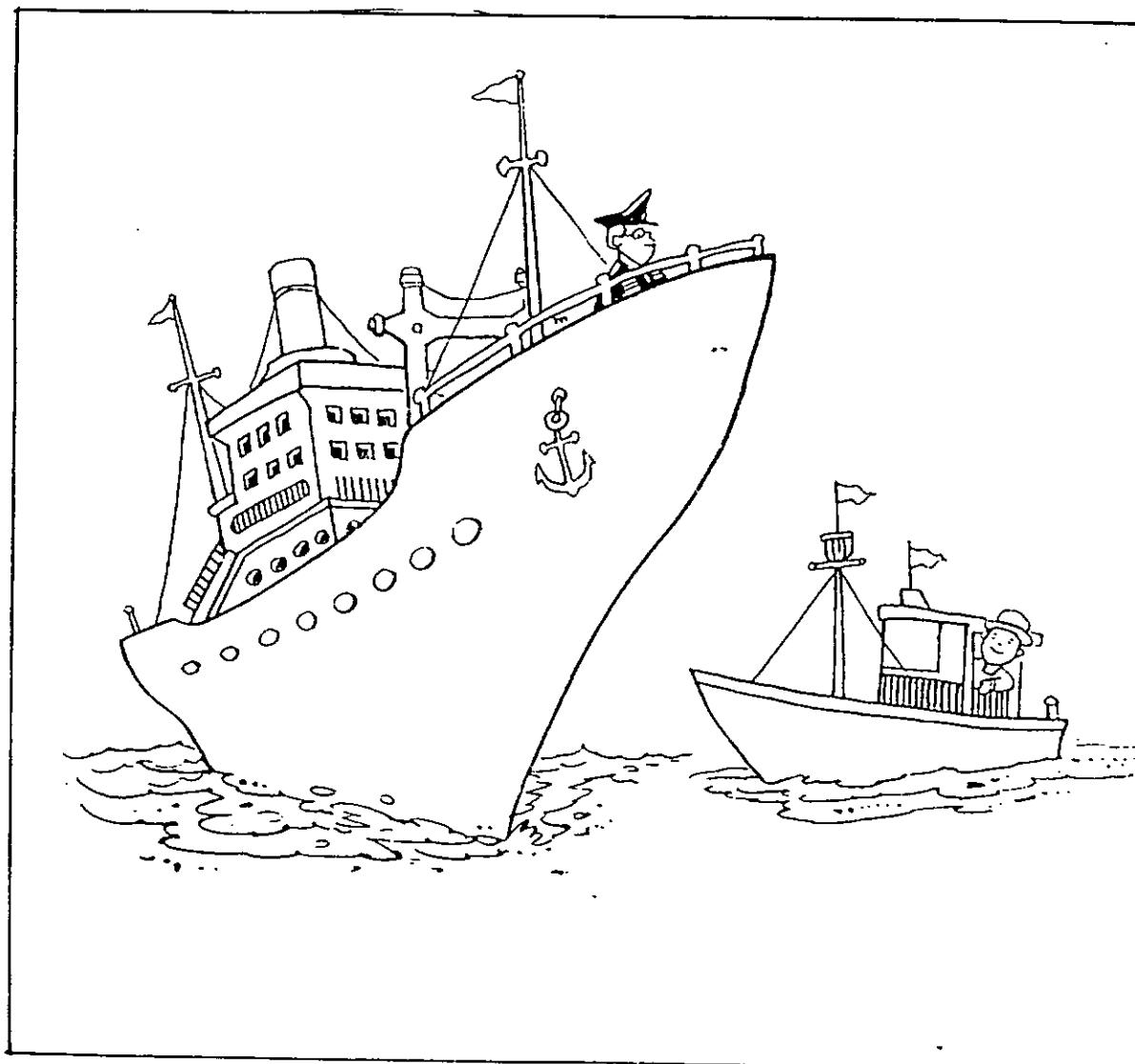
คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

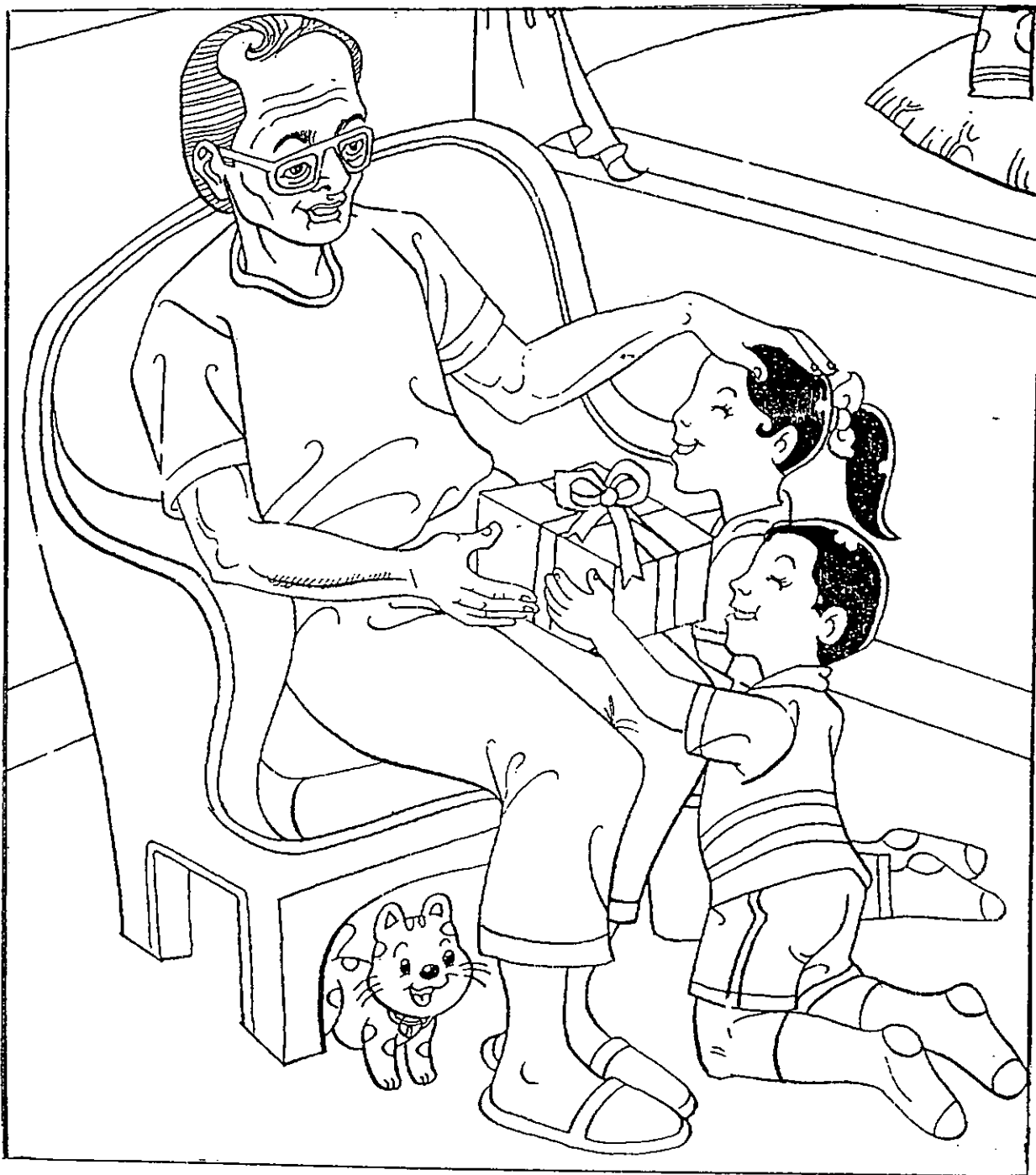
คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคให้สมบูรณ์ ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

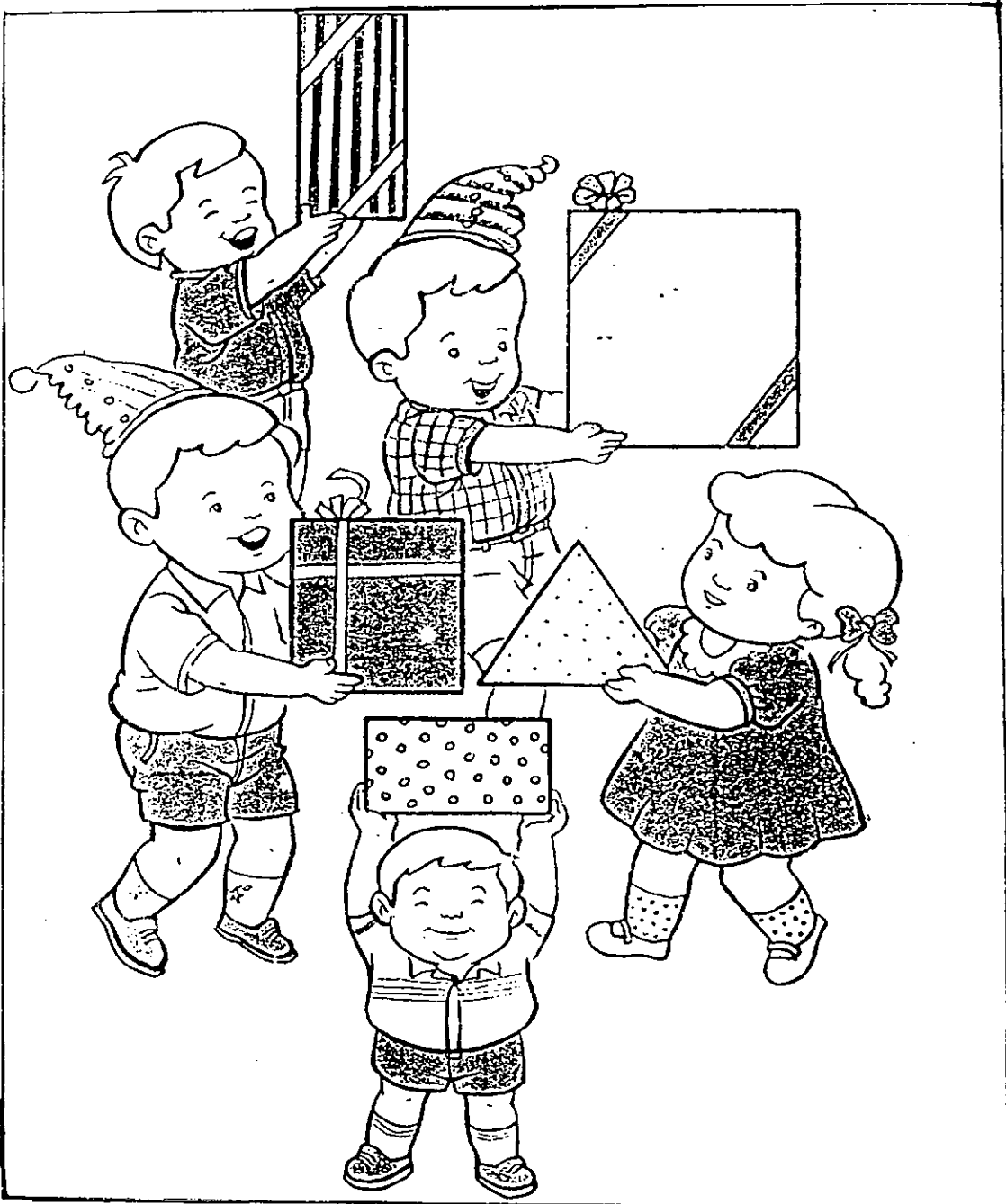
คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคตามรูปภาพให้สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

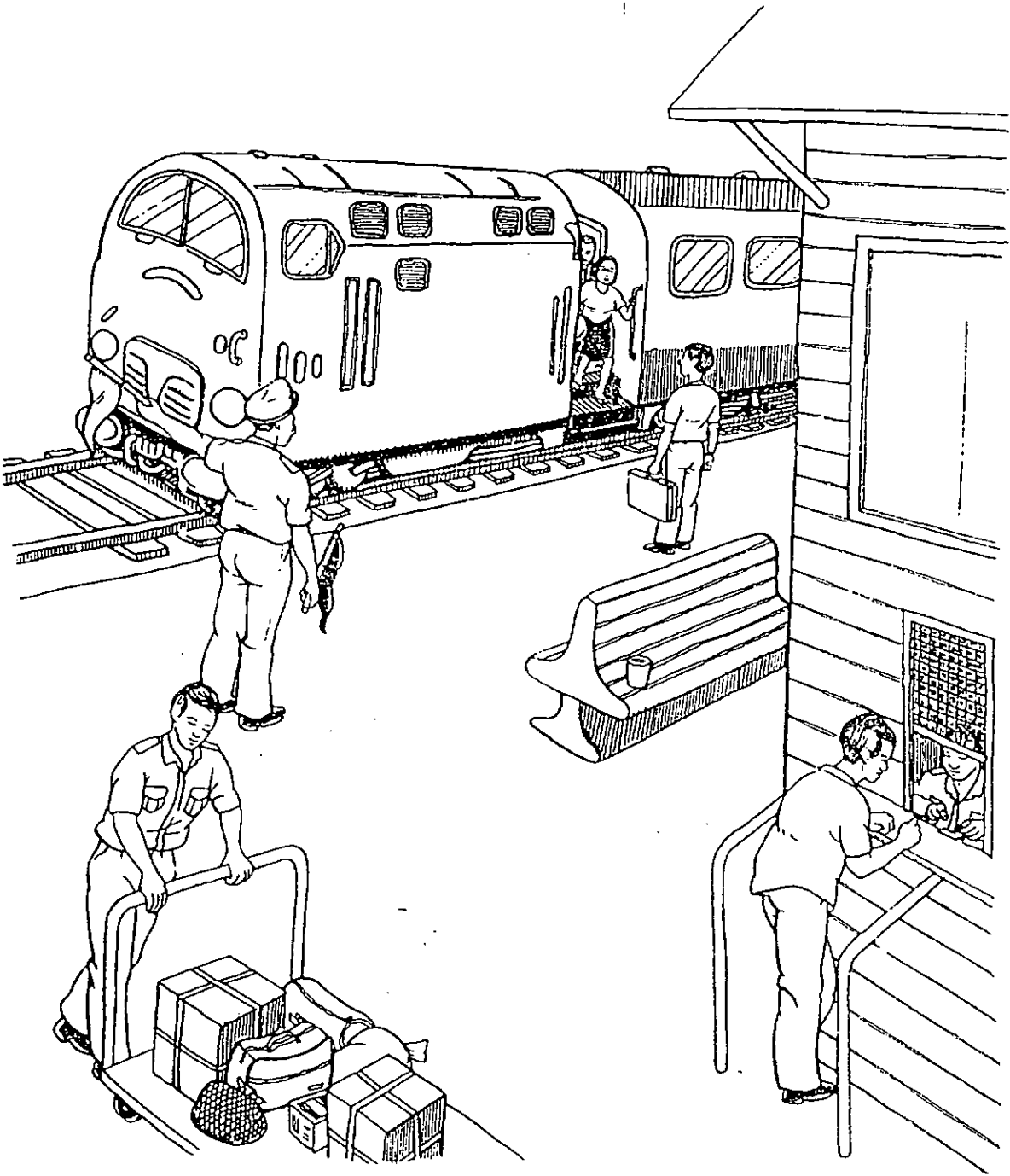
คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคตามรูปภาพให้สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคตามรูปภาพให้สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

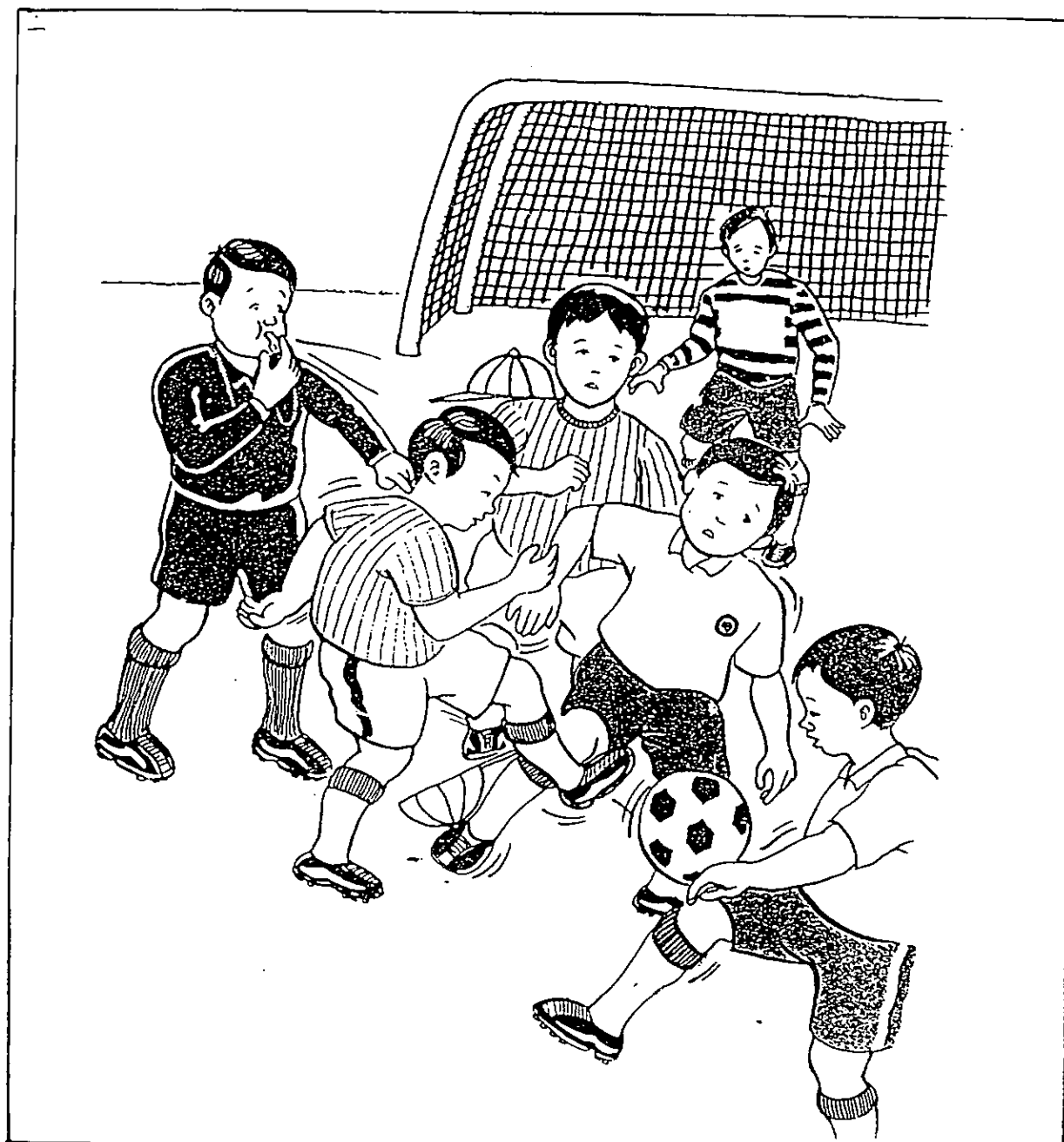
คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคตามรูปภาพให้สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนสร้างประโยคตามรูปภาพให้สมบูรณ์ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

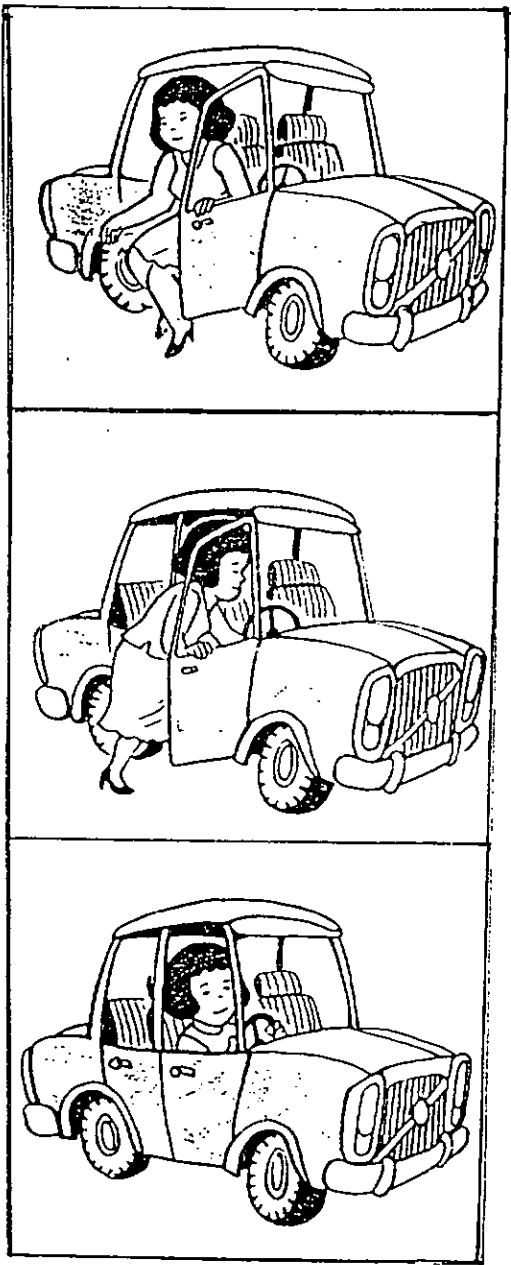
3.

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

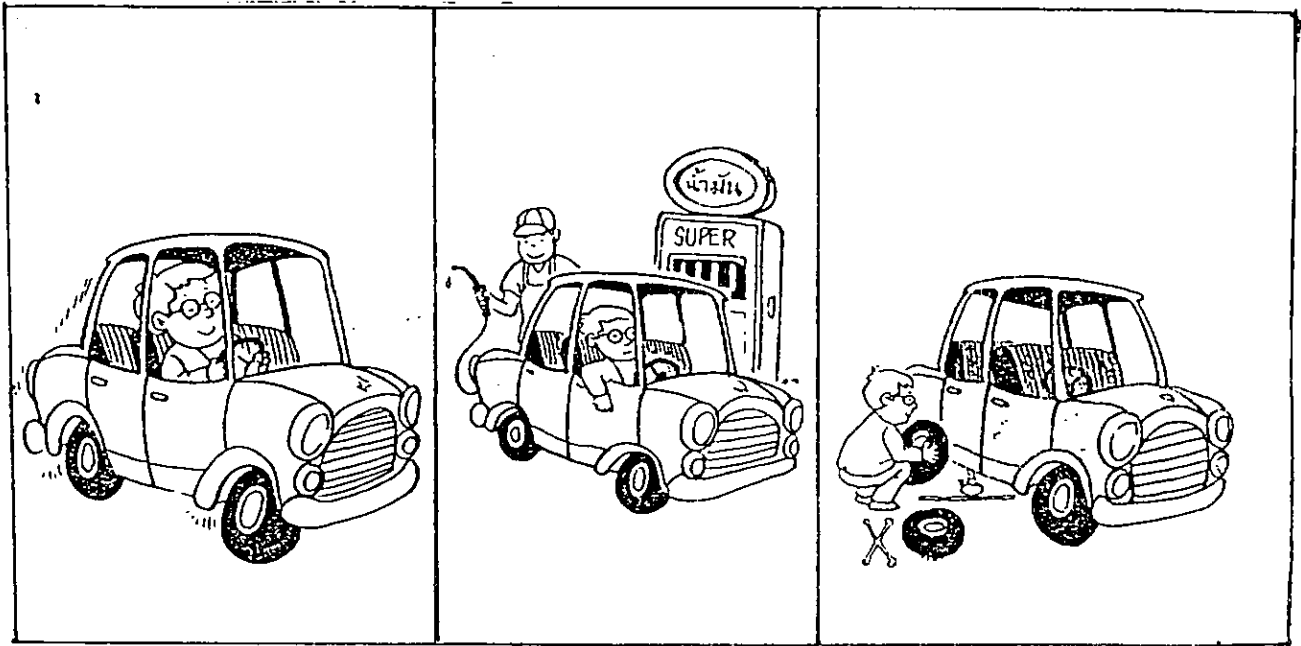
คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

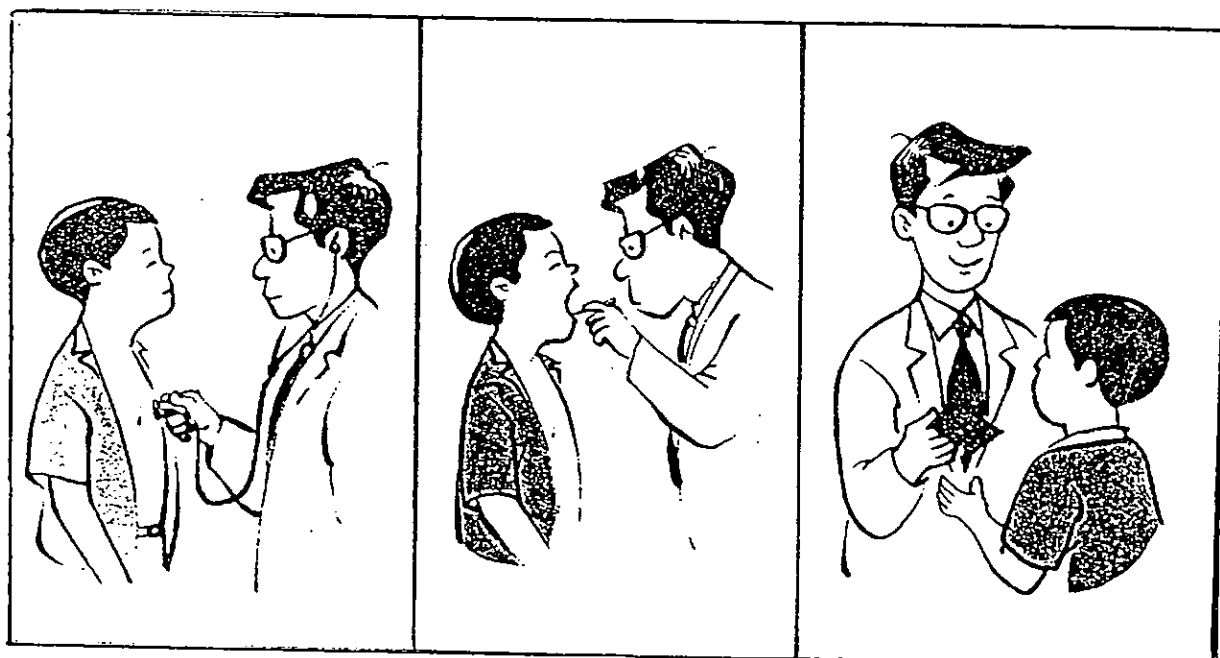
คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

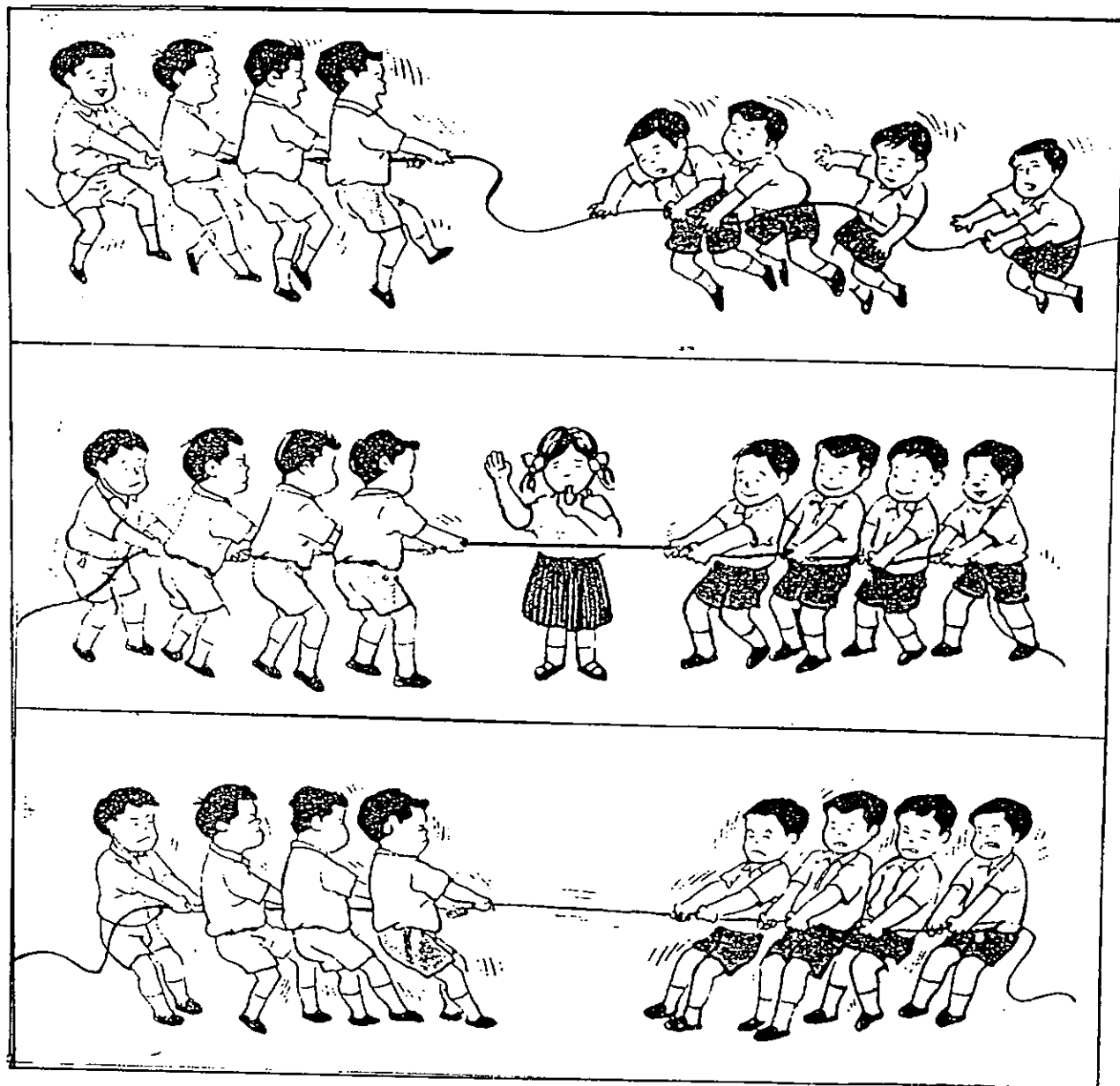
คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

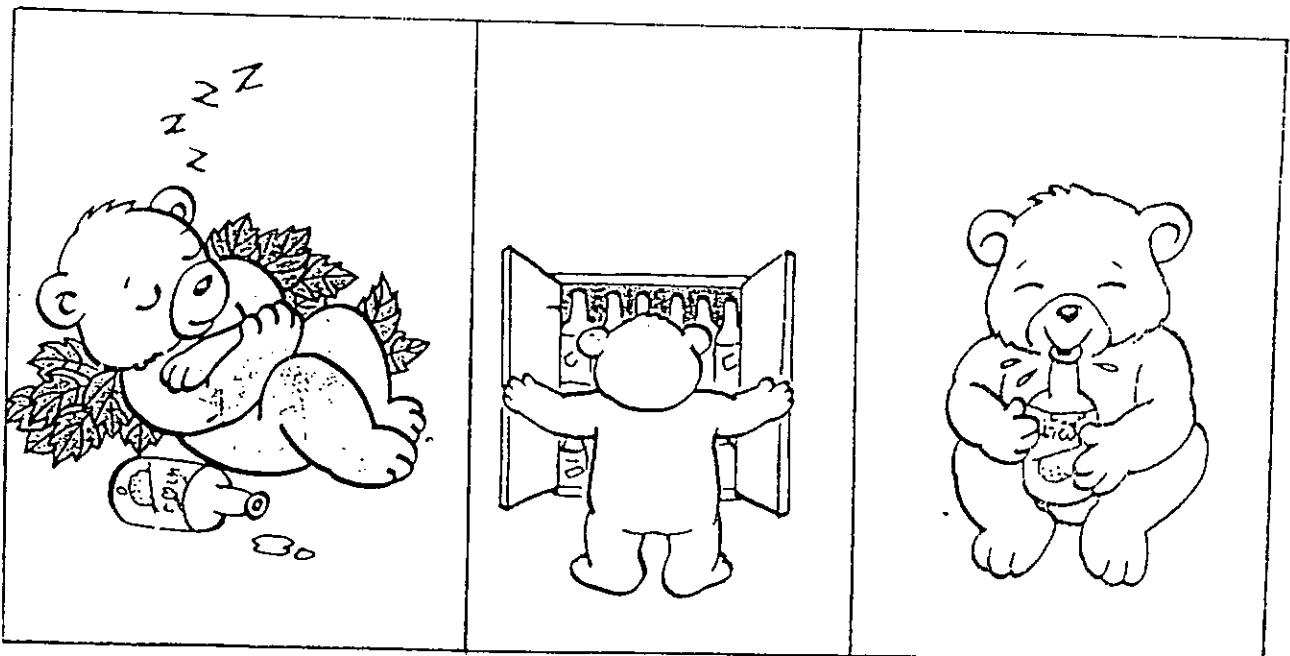
คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

แบบประเมินทักษะการพูด ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ.....นามสกุล.....โรงเรียน.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง ตามรูปภาพ ดังต่อไปนี้

ภาคผนวก ค

1. ตารางแสดงคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
2. ตารางแสดงคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทาน
3. ตารางแสดงคะแนนทักษะการพูดก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทาน

ตาราง 5 แสดงคะแนนทักษะการพูดนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทาน

คนที่	การทดลอง		ผลต่างของคะแนน ทักษะการพูด	R^+	R^-
	ก่อน	หลัง			
1	6	23	17	2	0
2	5	18	13	8	0
3	6	21	15	2	0
4	8	20	12	6	0
5	5	21	16	6	0
6	7	20	13	4	0
7	7	22	15	6	0
8	6	19	15	2	0
Mdn	7.5	20.50	14.25	$\sum R^+ =$	$\sum R^- = 0$
Q.D.	0.38	2.50		36	

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 แสดงคะแนนทักษะการพูดของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทาน

คนที่	การทดลอง		ผลต่างของคะแนน ทักษะการพูด	R ⁺	R ⁻
	ก่อน	หลัง			
1	9	9	0	3	0
2	5	9	4	6	0
3	8	8	0	3	0
4	7	9	2	6	0
5	9	7	2	1	0
6	8	9	1	6	0
7	6	8	2	8	0
8	7	9	0	3	0
Mdn	7.5	8.5		$\sum R^+ =$	
Q.D.	2.5	1.75	1.5	36	$\sum R^- = 0$

$T = 0^*$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 แสดงคะแนนทักษะการพูดนักเรียนก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่ไม่ได้จัดกิจกรรมเล่านิทาน

คนที่	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
	การทดลอง		ผลต่าง	อันดับ	การทดลอง		ผลต่าง	อันดับ
	ก่อน	หลัง			ก่อน	หลัง		
1	6	23	17	13	9	9	0	3
2	5	18	13	8	5	9	1	6
3	6	21	15	14.5	8	8	0	3
4	8	20	12	6	7	9	1	6
5	5	21	16	12	9	7	-2	1
6	7	20	13	8	8	9	1	6
7	7	22	15	10.5	6	8	2	8
8	6	19	13	8	7	7	0	3
Mdn	7.5	20.50		$\Sigma R_1 = 100$	7.38	8.5		$\Sigma R_2 = 32$
Q.D	0.38	2.50			0.36	0.37		

$U = 0^{**}$

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

$$\begin{aligned} U_1 &= N_1N_2 + \frac{N_1(N_1 + N)}{2} - \Sigma R_1 \\ &= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 100 \\ U_1 &= 64 + 36 - 100 \\ U_1 &= 100 - 100 \\ U_1 &= 0 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} U_1 &= N_1N_2 + \frac{N_2(N_2 + 1)}{2} - \Sigma R_2 \\ &= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 36 \\ U_2 &= 64 + 36 - 36 \\ U_2 &= 100 - 32 \\ U_2 &= 68 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ง

1. ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น
ของประเมินทักษะการพูด

ตาราง 8 แสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะการพูด

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r)
1	.74	.41
2	.67	.28
3	.68	.32
4	.56	.37
5	.50	.24
6	.62	.24
7	.50	.40
8	.37	.30
9	.62	.22
10	.58	.24
11	.47	.29
12	.62	.34
13	.35	.39
14	.44	.30
15	.67	.42
16	.44	.36
17	.29	.46
18	.50	.46
19	.66	.56
20	.68	.51
21	.56	.24
22	.56	.37
23	.65	.46
24	.47	.24
25	.44	.29
26	.56	.24
27	.65	.22
28	.72	.39
29	.58	.48
30	.39	.30

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ-สกุล	นางสาวนภาภรณ์ อันทะผลา
เกิดวันที่	23 สิงหาคม 2518
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	13 ม.2 ตำบลบึงงาม กิ่งอำเภอกู่แก้ว จังหวัดร้อยเอ็ด
45170	
ประวัติการทำงาน	
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	
	โรงเรียนอนุบาลราชบุรี ถนนลาดพร้าว ซอย 84 แขวงวังทองหลาง
	เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร 10310 โทร. 02-9338959
พ.ศ. 2541	โรงเรียนอนุบาลประสานมิตร ต. คูคต อ. ลำลูกกา จ. ปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2528	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลศรีสวัสดิ์วิทยา
	จังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ. 2536	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2540	คุรุศาสตรบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย) เกียรตินิยมอันดับ 2
	สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา)
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร